

نکڑنا ٹک

سرائیکی ڈرامے

خالد اقبال

فہرست

- 1- ماس اتے مٹی
- 2- گُزراہ
- 3- چانن
- 4- لاٹری
- 5- گڈی اُن لائن
- 6- نکوڑنا نک
- 7- گملا ندے پھل
- 8- ٹیبلو (انسانی حقوق دا تقدس)

”ماس اتے مٹی“

کردار:

نواز	عمر ۵۵ سال کمزور نحیف بزرگ
فاطمہ	عمر ۵۰ سال بزرگ خاتون
نازو	عمر ۱۸-۱۹ سال
اکو	عمر ۳۰-۳۵ سال نوجوان
کرم داد	ٹھیکیدار
ملازم	کرم داد ٹھیکیدار دا ملازم
لڑکی	جرنلسٹ ورکنگ وویمین
انسپکٹر	پولیس انسپکٹر

سین نمبر 1 (آوٹ ڈور)

ہک نمائش داسین جیندے وچ غیر ملکی لوک ہتھ نال بنڑیاں چیزاں ڈیکھدے پئے ہن آسے پاسے مٹی دے برتن۔

سین نمبر 2 (ان ڈور)

ہک انجھاں گھر جتھاں مٹی دے برتن وغیرہ بنزدن۔ ہک بزرگ مٹی دی صراحی بنڑاون وچ مصروف اے، بزرگ دے آسے پاسے بال پٹھن۔ ڈوبے پاسوں اوندی ذال چار پائی تے بیٹھی اے۔

نواز:- (کم روک تے فاطمہ نال مخاطب تھیندے) بھلا کم اچ کیہاں عیب ہے۔ ہک سا ڈلہتر ہے
جیکوں پیو ڈاڈے داکم کرن اچ شرم آندی ہے۔

فاطمہ تسبیح داور ختم کرتے گھر دے چاروں طرف منہ کرتے پھونک مریندی ہے۔

فاطمہ:- اوندیاں گالہیں دارنخ نہ کیتا کر۔ بال ہے۔ ہولے ہولے سمجھ آویسی۔

نواز:- پتہ نی کڈن سمجھ آسی۔ دنیا کتھوں دی کتھائیں سچ گئی ہے تے اے حالی سمجھیند اودے۔

فاطمہ:- میڈا اگڑو پڑھیا لکھیا ٹینگر ہے۔ جڈن اوں کوں نوکری مل گئی تاں ساڈے ڈینہہ وی پھر
ویسن۔

نواز:- ڈینہہ ایویں نی پھر دے۔ کم کرنا پوندے، جان لڑاؤنی پوندی ہے۔ اے میڈیاں انگلیاں
کوں ڈیکھ، ہنروسیا ہو یا اے انہاں اچ۔ ہنرجیو ہا بندے کوں عزت ڈیندے۔

نواز داساہ بھل ویندے۔ کیمرہ نواز دی انگلیاں فوکس کریندے۔ نواز ٹھنڈے ٹھنڈے
ساہ گھندے

فاطمہ:- ول ساہ چڑھ گے؟

نواز:- (بے ترتیب ساہ گھندے ہوئے) ساہ تاں ہوندا ای پرایا ہے۔ تے چھیکو۔۔۔ لگدے جو

۔۔۔ اے وی۔

(سینے اتے ہتھر کھیندے) ایں کوٹھے کوں۔۔۔ ہن خالی کرن آلا ہے۔

فاطمہ:- ہیں کیتے آہدی ہاں جو اپنے آپ کوں ڈھیر ڈکھ ناں لا۔ اللہ نے کیتا تاں سب چنگائی تھی
ویسی۔

نواز:- نازو۔۔۔ میڈی دھی۔۔۔ کتھاں ہے۔۔۔ سڈ۔۔۔ ا۔۔۔ وں کوں۔۔۔ سڈ میڈی دھی کوں۔

فاطمہ:- سڈنی ہاں۔

(نازوکوں آواز ڈیندی ہے)

نازو۔۔۔ اڑی نازو

نازو:- (آف کیمرہ) آئی اماں

فاطمہ:- اڑی پیو سڈیندا پئی۔ گالھ سن

(نازوکرے توں باہر نکل آندی ہے تے اپزے بابے کوں سہارا ڈیندی ہے)

نازو: ابا۔ کیا تھی گے تیکوں۔

فاطمہ:- اوہا۔ اوتری ساہ دی تکلیف، مکن اچ ای نی آندی۔

(نواز بے ترتیب ساہ گھندے تے سر چا کے نازو کو ڈیندے تے اوندے سر اتے ہتھ

پھریندے)

نواز:- نازو!

نازو: (پیار نال) ہا۔ ابا کیا آدھیں ہیں ڈس کیا گالھ ہے۔

نواز:- پتر۔۔۔ ہوں۔۔۔ میگوں پانی پلا۔

ناز:- اچھا بابا

(نازواٹھی کے گھڑے وچوں پانزیں بھر کے اپنڑے بابے کوں پلیندی ہے)

(نواز ڈوچار گھٹ پانزیں دے پی کے گلاس واپس نازو کوں ڈیندے تیز تیز ساہ گھندے تے وت دور خلاواں وچ ڈیکھن لگ پوندے)

سین نمبر 3

اٹاں دے بھٹے دا منظر

کیمرہ سب توں پہلے دھویں والی چینی کوں فوکس کریندے۔ تے وت بھٹے دے نال چھوٹے کمریاں کوں۔ ہک کمرے دے اندر اکو اپنڑے سنگتیاں نال تاش کھینڈ دا بیٹھے کیمرہ اکو دے ہتھاں وچ تاش کوں فوکس کریندے۔

اکو:- (پتہ سٹیندے ہوئے) اے۔۔۔ اے۔۔۔

دوست:- واہ اکو واہ۔ توں تاں ہک پتہ سٹ کے ساری بازی ولہیٹ گدی ہے۔

اکو:- اوئے صرف کھڈ کار کوں پتہ ہوندے جو کیڑھا پتہ ساری بازی پلٹ سگدے۔

(ہک نوجوان تاش دے پتے کٹھے کریندے ایں دوران دروازے وچ بیا نوجوان ظاہر تھیندا ہے)

نوجوان:- (گھبرائے ہوئے لہجے وچ) اکو! کو

اکو:- خیر تاں ہے۔ بہوں گھا بریا و دیں۔ کیا گالھ ہے۔

نوجوان:- اکو! میڈے بابے دی طبیعت بہوں خراب ہے۔ توں جلدی گھرونج۔

(اکو کھڑا تھی ویندے)

اکو:- کیا تھی گے میڈے بابے کوں ہن ڈس کیا تھی گے۔

نوجوان:- اے میگوں نی پتہ۔ پرتیکوں جلدی جلدی گھر پہنچنا چاہیدا ہے۔

(اکو چپ کر کے جتی پیندے تے باہر نکل ویندے۔ محفل وچ خاموشی اکو تاش کوں زمین

تے سٹ ڈیندے تاش دے پتے بکھر ویندین۔ کیمرہ تاش دے پیتاں کوں فوکس کریندے)

سین نمبر 4

شام دا منظر اکو دا پوچار پائی تے ستا پیا اے۔ نازو بابے دے مونڈھے گھنیدنی پئی اے۔ اچل چیت اکو دروازہ کھول تے اندر

آندے۔ کیمبرہ سب دے تاثرات کول فوکس کریندے۔

اُکو:- اماں! بے کول کیا تھی گے۔۔ کیا تھی گے، اے بے کول
نازو:- تیکول کیا ہے۔ بھانویں کچھ وی تھی ونجے توں ونجے کے اپنے دوستاں لے گیاں مار۔
خوشیاں منا انہاں نال۔
اُکو:- نازو۔ زبان سنبھال کے گالھ کیتی کر۔
(نواز اُکو کول غور نال ڈیکھدے)

فاطمہ:- اُکو! میڈا پٹر تیکول پتہ تاں ہے جو تیڈے پیو دی طبیعت ہرجی ہوئی ہے۔ تیکول اوندہ خیال
رکھنا چاہیدا ہے۔

نازو:- اماں! ایکول آپنے علاوہ کہیں بے دا خیال کیویں تھی سگدے ایندی آپنی اولاد جھسی تاں
ایکول پتہ لکسی جو ماء پیو کیویں اوکھے تھی کے آپنے بالاں کول پلیندن۔
اُکو:- اماں علاج کیجے تاں ایڈی وڈی رقم چاہیدی ہے۔ تے میں۔۔۔ میں کتھوں گھن کے
آواں ایڈے پیسے۔

فاطمہ:- اُکو پٹر! توں جوان اماں ایں۔ کہیں یار سنگتی کول ادھا رگھن چا۔۔۔ تے ول کوئی کم کار کر کے
لہا ڈیویں۔

نازو:- اماں اوکھے ویلے تاں بندے دا پچھانواں ای اپنا نی بنڑدا۔ سو نہیں وی آن سو نہیں بن
ویندن (نواز تیز تیز ساہ گھندے اوندی طبیعت خراب تھیون لگ پوندی ہے)
اُکو:- (گھبراندے ہوئے) لبا۔ لبا۔ تیکول کیا تھیا ویندے۔

(نواز کوئی جواب نہیں ڈیندا)

فاطمہ:- اُکو پٹر کچھ کر پیو کیجے کہ کچھ اے نہ ہووے جو۔۔۔۔۔ اے نہ ہووے جو اسماں سارے ہتھ
ملیندے رہ ونجوں۔

نازو:- (روندے ہوئے) اماں! جیکر اُکو لالا کچھ نی کر سگداتاں میں آپ پٹر بن کے با بے کیتے
دواں گھن آساں۔ میں با بے دے ہتھاں دے بنے ہوئے مٹی دے کھڈا ونے بزاراچ دیج
کے ایہناں دا علاج کریساں۔

(نازو دی گالیہیں وچ امید دی روشنی)

میں اپنے با بے دا آپ علاج کریساں۔۔۔۔۔ آپ علاج کریساں میں اپنے با بے دا۔

سین نمبر 5 (آوٹ ڈور)

ٹھیکیدار کرم داد کھڑے۔ نالوں ناز و برتن دا ٹوکرا چاکے گزردی ہے۔ ٹھیکیدار لچائی نظراں نال ڈیہدے تے ول ملازم کوں
سوالیہ انداز نال ڈیہدے تے لہڑیاں مونچھاں اتے ہتھ پھریندے۔

ملازم:- (کھلایاں ہونیاں)۔۔۔۔۔ اے۔۔۔۔۔ اکودی بھین ہے۔ لگدے جوٹھی دے تھاں وچین
بزارویندی پئی ہے۔

کرم داد:- پر اے مٹی دے تھاں وچین آلی پری ساڈا تاں ہاں ای نال کڈھ کے گھن گئی ہے۔
(کرم داد اتے اوہدا ملازم کھلے ہسدے ڈسدن تے ہک پاسوں اکو تیزی نال آندا
ڈسدے)

ملازم:- اوڈیکھو۔ ڈوجھے پاسوں اکودی آندا پے وے۔

کرم داد:- آون ڈے ڈیدھے ہیں کیا آہدے

ملازم:- (ہنتے ہوئے) لگدے اکیوں کوئی لوڑ پرلا کے اڈائی آندی ہے۔

(اکو کرم داد دے نیڑے آویندے)

کرم داد:- خیر ہے اکو! بہوں جلدی ایچ و دیں تھیا

اکو:- (گھبراندے ہوئے) ٹھیکیدار صاحب! مینڈے بابے دی طبیعت سخت خراب ہے تے

میکوں۔۔۔۔۔ (سر جھکاتے) تے میکوں اوندے علاج کیجے کجھ پسیاں دی لوڑ ہے۔

(کرم داد اوں رستے ول ڈیہدے جہڑے پاسے اکودی بہن گئی ہے تے ول لہڑے

سینے اتے ہتھ رکھ کے آہدے)

کرم داد:- پیسے؟ پیسے تاں تیکوں مل سکدن اکو۔ پرتوں۔۔۔ میڈا مطلب ہے جو توں پیسے واپس کیویں

کرسیں۔ کیوں جو توں تاں کوئی کم وی نی کریندا۔

اکو:- میں محنت مزدوری کر کے تہاڈے سارے پیسے لہاڈیاں میں تہاڈے۔

کرم داد:- اچھا! ڈیکھ گھن اکو، سوچ گھن۔۔۔ کتھائیں اے نہ تھیوے۔۔۔۔۔

ملازم:- ٹھیکیدار صاحب! آپنا بال ہے تے ول گال وی تاں اپنے گھردی ہے اکو ساڈے کول

پرے تاں کوئے نی

کرم داد:- جیکر اے گالھ ہے تاں ول اسماں اکودی مدد ضرور کرسیوں۔

(کرم داد جیب وچوں پیسے کڈھ کے اکو کوں ڈیندے)

کرم داد:- گن گھن اکو پورے ڈاہ ہزار بن۔

(اکو پیسے پکڑ گھندے)

اکو:- تہاڈی وڈی مہربانی ٹھیکیدار صاحب، وڈی مہربانی تہاڈی میں تہاڈا اے احسان کڈا ہیں نی

بھل سکدا۔ (اکو پیسے گھن کے چلا ویندے)

سین نمبر 6 (آوٹ ڈور)

ڈرگ مارکیٹ دا منظر ہے۔ اکوہک میڈیکل سنور وچ داخل تھیندے نسخہ کا ونٹر تے کھڑے شخص کوں ڈیندے اونسخہ پڑھدے تے دوایاں کڈھ کے اکوہک ڈیندے۔ کیلکولیٹر تے حساب کرن توں بعد اکوہک اندار کوں پیسے ڈے تے گھروالے پاسے روانہ تھی ویندے

سین نمبر 7 (ان ڈور)

اکوہک گھر دا منظر ویہڑے وچ نواز دی لاش پئی ہے تے آسے پاسے تریہتیں جمع ہن۔ اکوہک دروازہ کھول تے اندر آندے۔ لاش ڈیکھ تے اوندے ہتھوں دوایاں دا شمار پڑھ پوندا ہے اوہم نال نڈھال تھی تے نازو اکوہک لپٹ ویندی ہے۔

نازو:- (روندے ہوئے) اکوہک

فاطمہ:- تقدیر تاں بندے کول ہمیش ڈاڈھی تھیندی رہ گئی ہے۔ پر غریب لوکاں تے ایندا وس بہوں چلدے۔

(اکوہک نڈھال تھی دیوار دا سہارا گھن تے بہہ ویندے)

اکوہک:- غریب تاں جمیا ای ڈکھ چاون کیہتے ہے اماں!

نازو:- مٹی کوں شکلاں ڈیون آ لے ہتھ ج آپ وی مٹی تھیون آ لے ہن۔

(گھر وچ موجود خواتین وچوں ہک خاتون بلیندی ہے۔)

خاتون:- اکوہک جو کجھ تھیا ہے ایکوں خدادی رضا سمجھ کے قبول کر گھن

فاطمہ:- (روندے ہوئے) صبر کر میڈا پتر۔ صبر کر

اکوہک:- (کمبہدی ہوئی آواز وچ) اماں۔۔۔۔۔ او۔۔۔۔۔ او۔۔۔۔۔ اوڈیکھ (آسمان دا انگلی نال اشارہ)

اوڈیکھ لگدے۔۔۔ لگدے جو ڈھپ میکوں کھاون کوں آندی پئی ہے۔

(فاطمہ روندے ہوئے اکوہک والوں وچ انگلی پھریندی ہے تے ڈوہاں ہتھوں نال اکوہک

تسلی ڈیندی ہے)

فاطمہ:- دھپاں نے تاں ہن ساڈے گھر دا بوہاڈیکھ گھدے اکوہک پر میڈے پاسے ڈیکھ ماماں تاں

چھاں ہوندی ہے تے میں اپنے جیندے جی تیکوں تتی واناں لگوں ڈیساں۔

اکوہک:- (روندے ہوئے) اماں۔

(اور فاطمہ اکوہک کو سینے نال لا گھنندی ہے)

سین نمبر 8 (آوٹ ڈور)

پس منظر میں بھٹے دادھواں ڈیندی چینی اُتے کام کاروچ مصروف مزدور۔ کرم دادچار پائی اُتے اکوزمین تے بیٹھا ہے۔

کرم داد:- اکو۔ میڈے پیو دے ٹروجن دا بہوں رنج ہے

اکو:- (پریشانی دے آثار) ٹھیکیدار صاحب میں تاں کلہا تھی کے رہ گیاں۔

کرم داد:- اتھاں ہر بندہ کلہا ہے اکو۔ ہر بندہ کلہا ہے تے کاہیاں نے رل کے حیاتی دی جھوک وسائی ہوئی ہے۔

اکو:- ٹھیکیدار صاحب میں تہا ڈا احسان مند ہان جوتساں اوکھے ویلے کم آ کے میڈی مدد کیتی ہے۔

کرم داد:- اساں تاں میڈی مدد کر ڈتی ہے اکو۔ پرتوں ڈسا جوتوں ساڈے پیسے کڈن ولا کے ڈیندا پیسے؟۔

اکو:- ٹھیکیدار صاحب ٹھیکیدار صاحب میڈے کول چیزھے ویلے وی پیسے کٹھے تھی گئے میں تہا ڈا

قرضہ لہا ڈیاں

(کرم دادچار پائی توں اٹھی کے ڈوقدم ٹردے تے ول غصے نال)

کرم داد:- کیویں؟ جوا کھیڈ کے پیسے لہسیں میڈے۔

(اکو کھڑا تھی ویندے)

اکو:- کوئے نال ٹھیکیدار صاحب میں۔۔۔۔ میں محنت مزدوری کر کے تہا ڈا قرضہ لہیاں تے

۔۔۔۔ تے۔۔ تہا ڈا ہک ہک آناں تہا کوں ولا ڈیاں

کرم داد:- ہک ہک آناں ولا ڈیاں؟

(کرم داد کوول مزدے)

کرم داد:- اوئے توں محنت مزدوری کر کے اپنا تے اپنے گھر آلیاں دا پیٹ پلیسیں یا میڈے پیسے

ڈیسیں ہیں۔ ڈس میکوں

اکو:- (۔۔۔۔ حوصلے نال) ٹھیکیدار صاحب۔۔۔۔ ٹھیکیدار صاحب!

(کرم داد اکو در ہتھ دا اشارہ کر کے اوندی گال کٹ کر بندے ہوئے)

کرم داد:- اکو۔ میڈے پیسے واپس آون دی ہو صورت تھی سکدی ہے جوتوں اپنے ٹبر سمیٹ میڈے

بھٹے تے کم کر۔

اکو:- (حیرت نال) بھٹے تے کم! تے سارے گھر آلیاں نال؟

کرم داد:- بس ایہا ہو صورت ہے اس طرحاں تہا کوں کم دی مزدوری وی ملدی راہسی تے میں

تھوڑے تھوڑے کر کے ادھار دے پیسے وی کٹینداں راہساں

اکو:- تے کیا اس طرحاں ادھار دی رقم لہہ ویسی؟

سین نمبر 10 (ان ڈور)

گھر دا منظر ہے، اگو، فاطمہ اے ناز و موجود ہیں تے آمنے سامنے چار پائیاں تے پیٹھن۔

نازو: اگو، توں ساکوں کیہڑے عذاباں وات ڈے ڈتے۔

اگو: تے چھیکو قرضہ چکا ون کیہڑے ٹھیکیدار دی مزدوری تاں کرنی ہی ناں۔

فاطمہ: پتر۔ اے ٹھیکیدار وی کوئی بندہ ہے! جیڑھا گالھ گالھ نال آپنے قرضے دے میڑھے ڈیندے۔

نازو: ہن اسماں محنت مزدوری کر کے، آپناں پیٹ پالوں، اوند اقرضہ لہاؤں، یا سود بھروں۔

فاطمہ: توہاں، پتہ نی غریباں دی مجبوری نال کھینڈن دی ریت کڈن مکسی، تے پتہ نی جو مکسی وی سئی یا کوئے ناں۔

اگو: اماں! ٹھیکیدار آپ تاں ٹر کے قرضہ ڈیون کوئے ناں آیا ہی، چھیکو میں آپ بابے دی بیماری کیہڑے وہاج تے اوندے کول قرضہ چاتا ہی۔

نازو: (ڈنڈ پیندے ہوئے) تے اے ٹھیکیدار میکوں ایویں آنے کڈھ کے ڈیڈھے جودل

کریندے۔۔۔ جو میں ایندے ڈوہا ہیں آکھیں کڈھ گھٹاں۔

(کیمرہ گھر دے دروازے کول فوکس کریندے)

لڑکی: السلام علیکم!

فاطمہ: والسلام علیکم السلام!

لڑکی: میں ہک جرنلسٹ ہاں، مطلب جو ہک اخبار راج کم کرینی ہاں تے ہک فچرتے کم کریندی پئی ہاں۔

فاطمہ: اچھا، اچھا، نازو۔ انہاں کیہڑے کرسی چاکے گھن آ۔

لڑکی: نہیں نہیں شکریہ۔ میں تہاڈے نال کھٹ تے بہہ وینی ہاں۔

(لڑکی فاطمہ دے نال چار پائی تے بہہ ویندی ہے)

نازو: تساں کیا پیسو۔ میں تہاڈے کیہڑے چاہ بنا کے گھن آئی ہاں۔

لڑکی: تکلیف دی کوئی لوڑ کائنی۔ تساں بس میڈے کچھ سوالاں دا جواب ڈیو چا

(لڑکی پرس چوں نوٹ بک اور قلم کڈھیندی ہے)

لڑکی: اے ڈسو جو تساں سلھاں تھپن داکم آپنی مرضی نال کریندے ہوئے یا۔۔۔

(لڑکی نوٹ بک اتے لکھدی ہے)

نازو: کتھاں بی بی اسماں تاں مجبوری دی زنجیر اچ بدھے پے ہیں۔

فاطمہ: میڈے پتر نے ٹھیکیدار کول آپنے بیودی بیماری کیہڑے قرضہ چاتا ہی جیکوں لہاون کیہڑے

ساکوں مجبوراً اتھاں کم کرنا پوندا پے۔

لڑکی: تے کیا تساں کوئی بیا کم کار کر کے اوند اقرضہ فی لہاسگدے۔

اگو: ٹھیکیدار آدھے جے کرتساں اتھوں گئے تاں میں تساں ساریاں کوں زنجیر پوا کے بدھ ڈیساں۔

فاطمہ: اساں تاں اُوئیں ای بدھے پےھیں بی بی! غریب آدمی دی دھاں اتھاں کون سنزدے

بھلا۔

لڑکی: میڈا خیال ہے جو ساڈا قانون حالی ایڈا ڈورا کاسی تھیا، تے اوتہا کوں ٹھیکیدار دے ظلم توں

ضرور نجات ڈویسی۔

نازو: اللہ کرے ایویں تھی ونجے۔

(لڑکی قلم تے نوٹ بک پرس اچ رکھ تے کھڑی تھی ویندی ہے)

لڑکی: اچھا میں ہُن ویندی ہاں۔

اگو: تساں ساڈے اُتے تھیندے ہوئے ظلم دی کہانی وڈے افسراں تک چُچا ڈیسوں ناں۔

لڑکی: بالکل چُچا ڈیساں تے انشاء اللہ ٹھیکیدار کوں ظلم دا بدلہ وی ضرور ملسی۔

(لڑکی نازو سے ہاتھ ملیدی ہے)

لڑکی: اچھا خدا حافظ!

فاطمہ: خدا حافظ!

(لڑکی چلی ویندی ہے)

سین نمبر 11 (آوٹ ڈور)

اٹاں دے بھٹے دا منظر۔ اگو، نازو، فاطمہ کم اچ مصروف ڈوجھے پاسوں کیمرہ کرم داد تے اوہدے ملازم کوں فوکس کریندے)

ملازم: (شیطانی کھل کھلے) وہاج تے چاتے ہوئے قرضے دی وکوڑ ڈاڈھی بُری ہوندی اے۔

(کیمرہ نازو کو فوکس کریندے)

کرم داد: (نازودی طرف ڈیکھدے ہوئے) میں تاں انہاں ملوک ہتھاں کوں ڈیدھا پیاں جیڑھے

مٹی اچ خراب تھیندے پن۔

(کیمرہ نازو دیاں ہتھ دیاں چوڑیاں کوں فوکس کریندے)

ملازم: تہاڈی اکھدی کیا بات ہے۔

(ٹھیکیدار موچھوں کوتاؤ ڈیندا کھڑے اتنے وچ ڈوجھے پاسوں پولیس دی وین تے سفید

کار آکے رکدی ہے)

آدمی: انسپکٹر صاحب! گرفتار کر گھنوں۔ ایہوا ڈھیکیدار ہے جنیں ایں مظلوم خاندان کوں آپنا قیدی بنا رکھے۔

(انسپکٹر ہک اہل کار کوں حکم ڈیندے)

انسپکٹر: ہتھ کڑی لاؤ اکیوں۔

(اہل کار کرم داد کوں ہتھ کڑی لیندے)

کرم داد: (گھبراندے ہوئے) پر۔۔۔۔۔ میکوں۔۔۔۔۔ میکوں میڈا قصورتاں ڈسو۔

انسپکٹر: اے تاں تیکوں تھانے اچ چل کے پتہ چلسی جو حیڈا قصور کیا ہے۔ غریب لوکاں کوں قرضہ

ڈے کے آپنا غلام بنا گھنڑاں تیکوں پتہ ہے کتنا وڈا جرم ہے چل اگوں لگ۔

(پولیس والے ڈھیکیدار کرم داد کوں گرفتار کر گھنڈے ایں جی اودا ہک بندہ نازو، فاطمہ اور اکو

دے کول آندے)

آدمی: اگو۔ توں تے حیڈے گھر آ لے اچ کولوں آزاد ہو۔

اگو: تہاڈا بہوں بہوں شکریہ! باؤ جی! بہوں بہوں شکریہ!

فاطمہ: پتھر تیکوں ایں نیک کم دا اجر ضرور ڈیسی، ضرور ڈیسی

آدمی: پر میڈی ہک گالھ ضرور سنی ونجو۔

(اکو فاطمہ اور نازو ک ویندین)

آدمی: آپنے بازو آں تے مان کرن آ لے لوک کڈا ہیں غلام نی تھی سگدے تے قسمت دی ہناں

کوں غلام بنڑیندی ہے جیڑھے آپنی ہمت تے بھروسہ کرن دی بجائے ڈوجھے لوکاں دے

کوڑے سہارے لہندین۔

(کیمرہ اکو کوں فوکس کریندے)

اگو: میں وعدہ کریناں جو میں محنت کر کے آپنی جھوک کوں آپ وسیساں تے اندھارے مکاکے

چودھاروں سو جھلا کر ڈیسیاں۔

سین نمبر 12 (آوٹ ڈور)

اگو مٹی دے برتاں دا ٹوکرا سرتے رکھ تے شہر والے پاسے ویندا ڈسدے۔

☆☆☆.....☆☆☆☆

گزارہ

کردار:

رمضان	رکشہ ڈرائیور	عمر ۵۵ سال
سکینہ	رکشہ ڈرائیور دی ڈال	عمر ۴۵ سال
ارم	رکشہ ڈرائیور دی دھی	عمر ۱۸ سال
خاور	رکشہ ڈرائیور دا پتر	عمر ۱۳ سال
حیدر	رکشہ ڈرائیور دا پتر	عمر ۸ سال
پنگی	رکشہ ڈرائیور دی دھی	عمر ۷ سال
عثمان	رکشہ ڈرائیور دا پتر	عمر ۵ سال
مودا	کن ٹھا بد معاش	عمر ۳۵ سال
ٹیڈی	منشی ناپ	عمر ۴۰ سال
تریت ۱	رشتے ڈیکھن والی	عمر ۴۰ سال
تریت ۲	رشتے ڈیکھن والی	عمر ۴۵ سال
بوا نصیبو	رشتے کراؤن والی	عمر ۴۵ سال

منظر 1

رکشہ ڈرائیور رمضان دا عام سادہ جھیاں گھر، عام سادہ جھیں چارپائی تے رمضان دی ڈال سکینہ چادر ولہیٹ تے سستی پئی ہے۔ و ڈی دھی، اپنے بھرانوں تے بھینزیں کوں کتاب ہتھ وچ گھن تے پڑھیندی پٹھی ہے، رکشہ ڈرائیور گھر دی ہک ٹکڑو چوں کوئی شے لہمن دی کوشش وچ مصروف ڈسدے۔

ارم..... پچھ اپنے اے توں اوکوں کیا شے چاہیدی ہے؟

سکینہ:

- ارم: اباجی.....کیا شے لہمدے پئے او؟
- رمضان: (چہرے توں ناراضگی) اتھائیں الماری وچ ہک پلگ تے ربڑ رکھی ہئی۔
- سیکنہ: (پیارہے تے چارپائی تے لیٹے لیٹے) اپنے پیوکوں آکھ پلگ تے ربڑ میں
- سنجال کے اندر لے صندوق وچ رکھ چھوڑے ہن اندر لے کمرے وچوں چا ڈے.....اپنے اے کوں۔
- رمضان: (مزید ناراضگی دا اظہار کریندے ہوئے) ناں میں الماری وچ رکھیاں ہن اے چیزاں توں چا کے صندوق وچ کیوں رکھ ڈیتین۔
- سیکنہ: میں آکھے۔ بال کتھائیں ان اُن نہ کر چھوڑن۔ نیا لے جو تھئے کھیڈن کوں چیزاں لہمدے ودے راہندن۔
- رمضان: ہک تاں ایں گھر وچ کڈا نہیں کوئی شے میکوں و پلھے سر نہیں لہمدی۔
- ارم: (اندر لے کمرے توں باہر آندے ہوئے).....ابوجی.....اے گھنو
- رمضان: اوراں ڈے میکوں۔ (رمضان مونڈھے تے صافہ رکھتے ہوئے باہر دے دروازے درویندا ڈسدے.....)
- سیکنہ: رمضان.....میں آکھے.....بالاں دے سکول دی فیس ڈیونی ہے تے میں ڈاکٹر کولوں دوائی وی گھنتی ہے۔
- رمضان: (کاوڑ نال) کھیسے کوں ہتھ لاتے ڈیہدے.....خالی اے کھیسہ.....خالی ہے.....کوئے نی میڈے کول پیسے۔
- سیکنہ: بالاں داناں کٹیج ویسی سکولوں.....
- رمضان: ناں.....کٹیجے تے تاں کٹیج ونجے.....ناں توں ہر و پلھے دی پیار.....کڈا نہیں توں ٹھیک وی تھیسیں؟
- سیکنہ: پیاری کوئی آپ تاں نی منگدا؟ تیکوں میڈا تے بچیاں دا کوئی خیال نی؟ (نکے وڈے بال، بالٹریاں، ماں، پیو دی تکرار سن تے ڈرے، ڈرے، اکٹھے تھی کے
- سیکنہ (ما) دی چارپائی دے آسے پاسے آکھڑ دن)
- رمضان: ناں میں کیا کراں؟ کیا کراں کن مراں؟ کہیں کوں میڈا وی خیال ہے؟ (اچل چیت دروازے کھڑکن دی آواز)

منظر 2

رمضان اپنے گھر دا دروازہ کھول تے باہر نکلدے جتھاں گلی وچ ہک پاسے نال رکشا کھڑے گلی وچ ملک صاحب کے کچھ

غٹنے کھرن ملک صاحب سو دوا کاروبار کریندے اتے ڈیہاڑی اتے رکشے چلیندے۔

- رمضان: جی..... میں ارج آؤناں ہئی ملک صاحب دے کولوں
- مودا: (جیندیاں وڈیاں وڈیاں مچھاں تے ڈراکلی جی شکل ہے) ملک صاحب دی قسط کیوں نہیں اپڑی؟
- رمضان: بس کج ڈنہاں دی مہلت ڈے ڈیو۔
- ٹیڈی: ڈکھ یار مودے آ..... رمضو کجھ پریشان پریشان لگدے میاں رمضوتیکوں پنچ..... ڈاہ ہزار سو دے تے چاہیدے ہون تاں..... میاں..... گھن گھن.....
- رمضان: ناسیں نا..... میکوں ہی رقم نی چاہیدی.....
- مودا: چل تیڈی مرضی..... پر ڈکھ گھن رمضو، ملک صاحب دی رقم تیڈے ذمے بنڑدی ہے..... جے بہوں ڈینہ اُتے تھی گئے تاں وت جرمانہ وی بھرنا پوسیا۔
- کیمرہ: (ٹیڈی نشی اتے مودے دی مکارانہ کھل اتے رمضو دی ودھی ہئی شیوکوں Focus کریندے۔)

منظر 3

اسلم اپنے گھر دا بوہا بند کرتے اپنے گھر دے صحن وچ پلگ اتے ربتھ وچ ہس اپنی دھی ارم کوں سٹیندے۔

- رمضو: ارم.....
- ارم: جی اباجی.....
- رمضو: او..... پتر..... (سچیندے ہوئے)
- ارم: جی اباجی..... ڈسوکیا گاہرہ ہے۔
- رمضو: تیڈے کول کوئی ترے چار سو روپے ہوسن رکشے وچ پٹرول پوادانا ہئی.....
- ارم: جی اباجی..... کجھ بال میکوں ٹیوشن فیس دے پیسے ڈے گئے ہن۔ (ارم بڑے دچوں پیسے گھن کیتے صحن توں اندر کمرے وچ ویندی ہے)
- سکینہ: (چارپائی تے سستے سستے)..... ناں کل دے پسیاں دیاں..... ول توں انعامی جوئے والیاں پرچیاں گھن گھدیاں ہوسن پٹرول کیتے تاں کجھ پیسے بچا گھنیں ہا۔

ارم: (پوکوں پیسے ڈیندی ہے) اے گھنوا جاجی
 رمضو: اورے ڈے۔ (رمضو دھی ارم کولوں رقم گھن تے کھیسے وچ رکھیندے گھر دا
 دروزہ کھول تے باہر گلی وچ آؤندے گلی وچ کھڑے رکشے کول سٹارٹ کرن دی
 کوشش کریندے)

منظر 4

اسلم سڑک تے رکشے وچ سواریاں بہا کے ویندا پئے..... تے رکشہ ہک جاتے رکدے.....
 سواری: حکم کرو جناب..... کتنا کرایہ بنڑدے؟
 رمضو: جو مرضی ڈیوچا..... سفر تھاڈے سامنے ہے۔
 سواری: ڈینوس یار..... 50 روپے بیا کیا ہن۔
 رمضو: جناب کرایہ تاں 100 روپے بنڑدے
 سواری: اوج خدا دا خوف کر
 رمضو: جناب تساں آپ کجھ خیال کرو..... کتنا فاصلہ ہی اتوں پٹرول وی مہنگا
 ہے۔
 سواری: 50 روپے ڈیندے ہوئے..... رکھ..... بھئی رکھ..... ساڈے کول
 ہو رو کوئی نی کرایہ.....
 رمضو: اے تاں کوئی گا بہ نہ تھی جناب..... (رمضو بددلی نال 50 روپے گھن تے
 کھیسے وچ رکھ گھندے)

منظر 5

ہک سٹاپ تے سڑک دے کنارے ڈوسواریاں اسلم کول رکن کیتے ہتھ دا اشارہ کریندن۔ کرایہ طے کرتے اوڈوسواریاں رکشے
 وچ بہہ ویندین، رمضو رکشہ سٹارٹ کرتے تھوڑی دور ویندے تے رکشہ رک ویندے بہوں کوشش دے باوجود رکشہ سٹارٹ
 نی تھیندا۔

سواری: (غصے نال) میڈارکشہ ٹھیک نہ ہی تاں ول ساکوں کیوں بہا یا ہادی۔
 سواری: اینویں ساڈا وقت ضائع کیتی۔
 سواری: گھروں تیل پانی چیک کرتے تڑے کرو.....
 رمضو: (چپ چپتا سب کجھ سنڑدا کھڑے جاں جو سواریاں ڈوجھے رکشے کول ہتھ ڈے

تے اوندے وچ بہہ ویندین۔ کیمرہ رمضو دے مایوس چہرے اتے Focus
 کریندے رمضو کہیں گہری سوچ وچ..... رکشے دے سچے ہتھ لگے ہوئے
 شیشے وچ اپنے آپ کوں غورنال ڈیہدے..... شیو وھی ہوئی۔

Flash Back

منظر 6

رمضان اپنے گھر داخل تھیندے تاں اوندے بال..... ابو آگئے ابو آگئے آہدے ہوئے اوندے آسے پاسے جمع تھی
 ویندن۔

ابو ابو..... میں کاپی گھننی ہے پیسے بال ۱-
 ابو میں کتاب گھننی ہے۔ بال ۲-
 چلو..... چلو..... ہٹو ابو کو آرام کرن ڈیو
 (کیمرہ رمضو تے رکشے دے سچے ہتھ لگے شیشے کوں Focus
 کریندے رمضو ایں خیال توں واپس آندے..... ہک لکھے کیتے ایڈے
 اوڈے ڈیہدے..... کوئی سواری تاں نی آندی پئی؟..... رمضو دل
 ہک واری شیشے وچ اپنے آپ کوں ڈیہدے۔)

Flash Back

منظر 7

رات دا ویلھا ہے بال منجیاں اتے گھر دے صحن وچ ستے پین، جاں جو رمضو دی وڈی دھی ارم اندر کمرے وچ کتاب پڑھدی
 بیٹھی ہے۔ رمضو تے سکیئہ..... برآمدے دے Shade وچ ہولے ہولے ہک ڈو جھے نال الیندے پٹھن
 رمضو.....

سکیئہ:
 رمضو: (کہیں سوچ وچ گم)..... ہونہ

سکیئہ:
 میں آکھے تہا کوں مبارک ہووے۔

- رمضو: کت دی مبارک؟
- سکینہ: ارم نے گھر بیٹھے اوپن یونیورسٹی توں بی۔ اے کر گھدے
- رمضو: سچ؟ پر.....
- سکینہ: ارم آہدی اے میں ہن ایم اے کریاں
- رمضو: توں ایندے رشتے دی سوچ..... کہیں چنگی جائے۔
- (کیمبرہ رمضو کوں Focus کریندے اور کتے دے شیشے وچ اپنے آپ کو ڈیہدا بیٹھے ہک سواری رمضو دے موٹڈھے تے ہتھ رکھتے)
- سواری: میاں اسٹیشن گھن چلسیں؟
- رکشہ روڈ تے ویندا ڈسدے

منظر ۸

اسلم دے گھر دا اندرونی منظر..... ارم اتے اوندی ماگھر وچ کرسیاں..... میز..... تے مچیاں کوں ترتیب نال رکھیندیاں پین۔

بوا: (رشتے کراون والی: گھر وچ داخل تھیندی ہے تے اوندے نال ڈو تریمتیں وی ہوندین السلام علیکم۔

سکینہ: سلام علیکم السلام..... آؤ آؤ..... (بوا دے نال آئیاں ڈو تریمتیں گھر کوں غور

نال ڈیہدیاں کھڑیاں راہندن، جینویں سب کچھ ناگوار محسوس تھیندا اپنا ہووے)

سکینہ: اتھ بہو بھین (کرسیاں ورا اشارہ)

تریمت ۱: (نک سکریندے ہوئے) جی اچھا

تریمت ۲: بوا اے سا کوں کتھاں گھن آئی اس؟

سکینہ: (دھی کوں آواز ڈیندی ہے) دھیا چل جلدی نال شربت گھن آ۔

ارم: جی امی جی آئی.....

سکینہ: اے اے گھنو پکھی جھلو..... ہونے ہونے بجلی چلی گئی اے.....

ارم: (ٹرے وچ شربت گھن تے آندی ہے تے مہماناں کوں پیش کریندی ہے)

تریمتیں ارم کوں غور نال ڈیہدن۔

تریمت ۱: اڑی دھیے توں تعلیم چوکی حاصل کیتی اے؟

ارم: جی خالہ جی میں بی۔ اے دا امتحان ہونے پاس کیتے۔

تریمت: بالڑی دا پوکیا کریندے؟

- رمضو: بہن جی میں محنت مزدوری کرینداں۔ رکشہ چلینداں
- تریمت: رشتہ تاں ساکوں پسند ہے پر ساڈا پتر پڑھیا لکھیا اے چنگی تنخواہ ہس۔ پر اوچا ہندے اوٹکوں جہیز وچ ہو رسا مان دے نال نال کاروی ملے۔
- سیکنہ: پر بو انصیبو تے تاں پہلے اے گاہہ نی ڈسائی؟
- تریمت: چلو ہن اسماں جو تھا کوں اے شرط ڈس ڈتی اے۔
- رمضو: (اے آکھ تے ڈونہیں مہمان تریمتیں تے بو انصیبو اجازت گھندین۔ ارم اپنے کمرے وچ لگی ویندی ہے تے کتاب کھول تے پڑھن لگ پوندی ہے۔ سیکنہ اتے رمضو تے چہرے تے پریشانی دے آثار ڈسن پئے ویندن)
- رمضو: میں آہداں اے رشتے گھندیاں و دیں یا تجارت کریندیاں و دین؟
- سیکنہ: ایہو ای دستور اے اج کل دا..... ایہو ای رواج ہے..... جے تیکوں اپنی دھی دی فکر ہوندی تاں توں.....
- رمضو: (غصے نال) ناں میں کیا کراں..... جتنی میڈے کولوں ہمت ہے میں..... میں..... اے آہدے ہوئے رمضو گھروں باہر چلا ویندے)

منظر 10

رمضو انعامی بانڈز والی دکان توں جوا پرچی جیب وچوں کڈھ تے نمبر ڈیہدا کھڑے پرچی دکاندار کوں ڈکھیندے اوکھل تے انکار دے انداز وچ پرچی واپس رمضو کوں ڈے ڈیندے رمضو دے چہرے تے مایوسی صاف ڈسن لگ پوندی ہے۔

منظر 11

رمضو ہک ویران گھردی آنجھی کندھ نال ٹیک لگا کھڑے جیندی دیوار دا پلستر غائب ہے تے اٹاں اکھڑ دیاں ڈس دین۔

- رمضو: (خود کلامی) اندردی آواز۔ کیا سچیندا کھڑیں رمضو؟
- رمضو: (حیران تھی تے) میں کیا سچیندا کھڑاں؟
- رمضو: (اندردی آواز) بہوں نہ سوچیا کر..... ہمت کر ہمت
- رمضو: میڈی ہمت ہن جواب ڈے گئی ہے جواب ڈے گئی ہے۔ (ایہ خود کلامی کریندے ہوئے دیوار دی ٹیک گھن تے اپنے قدماں بھار بہوں دی کوشش کریندے رمضو دے چہرے تے مایوسی.....)

منظر 12

رمضو اپنے گھر آندے جھتاں اوندی ذال بیمارنجی تے چادر ولہیٹ تے ستی پئی ہے نکلے بال اپنی بھین ارم دے کول کتاباں کھول تے پڑھدے پٹھنن رمضو کچن وچ ونج تے جگ وچ پانی پاتے شربت بناون پئے ویندے۔

ارم:.....دھیا.....با بے کول بھک لگی ہوسیا توں اس کول سالن روٹی

آپ پاکے ڈے چا۔

ارم: اباجی میں آئی.....میں تھا کول سالن روٹی آپ ڈیندی آں.....

رمضو: نہیں دھیے.....میکوں بھک کوئے نی لگی (رمضو جگ وچ کھنڈ پانی ملاون

دی کوشش کریندا پئے)

ارم: اوراں میکوں ڈیو اباجی میں تھا کول شربت بنا ڈیندی آں۔

رمضو: توں ونج دھیے میں آپ شربت بنا گھنساں (ارم واپس آتے بھینزیں بھرانوں

کول پڑھاون لگ پوندی ہے) رمضو کھیسے وچوں سفوف دی ہک پڑی شربت

وچ ملا ڈیندے تے ایں دوران اوندے ہتھ کمبدے ڈسدن، اوکوں متھے تے

پسینہ آؤن لگ پوندے۔

رمضو: (چکن توں نکل تے باہر مچن وچ آندے۔ اوندے ہتھ وچ جگ گلاس ہوندے

۔ آو شربت پی گھنو.....ول ایندے بعد میں تھا کول ہک خوشخبری

سناساں (ارم اتے اوندے بے بھرا بھینزیں رمضو دے چوگر دا کٹھے تھی ویندن)

(جگ وچوں گلاس وچ شربت پیندا پئے تے اوندے چہرے تے خوف دا

رمضو:

تاثر) رمضو سب کنوں پہلے اپنی وڈی دھی ارم کول گلاس شربت دا ڈیندے ارم

اگاں ہتھ ودھیندی پئی ہوندی ہے کہ اوندا چھوٹا بھرا ابو پہلے میں آکھ تے گلاس

گھنن دی کوشش کریندے تے گلاس ڈھ پوندے شربت وچ پوندے

(خود کلامی) توں کتنا ظالم پیو ایں.....ڈیکھ انہاں بالاں کول.....غور

رمضو:

نال ڈیکھ اپنی دھی ارم درڈ کیکھ.....اے معصوم تیڈے اُتے کتنا اعتماد کرتے

شربت گھنن چا ہندن تے توں انہاں کول زہر پلاؤن چا ہندیں۔ تیکوں انہاں

معصوماں دا اصلوں خیال نی اوتیکوں کینویں پیار نال ابو بو پئے آدن توں بہوں

ظالم ایں۔ توں انہاں واسطے صرف ایہو کج کر سکدیں؟ (اچانک رمضو دی سوچ

وچ تبدیلی آندی ہے) نہیں.....نہیں.....نہیں.....

میں.....(غصے دے نال رمضو جگ کول دیور نال بھکا مریندے)

کیا تھی گئے؟

سکینہ، ارم:

ابو.....ابو.....تہا کول کیا تھی گئے؟

حیدر بال:

ہا میکوں کج تھی گیا ہی.....میکوں پتہ نی کیا تھی گیا؟ ہی.....

رمضو:

.....(رمضودے چہرے دے تاثر توں پتہ لگدے جو او ما پوسی

وچوں نکل تے امیدول آویندے)

(ساہ بھرتے) میکوں کج تھی گیا ہی پرہن میں کراہے توں ہٹ کے راہ تے آ

رمضو:

گیاں۔ ہن میں تھا ڈے واسطے محنت کریساں، محنت کریساں (اپنے بالوں کوں

گل نال لاتے) میں تھا کوں شیاں ڈیساں)

”چانن“

کردار:

..... جاوید

..... نازیہ

..... بابا

منظر

(جاوید کمرے اچ بہہ تے گٹار و جیند ا بیٹھے تے باہروں بابا کمرے اچ داخل تھیندے)

بابا: آ۔۔ ہا۔۔ میڈ اپتر۔۔ میڈ اپندر۔۔ کیا حال اے بابے دی جان دا۔ پتر ڈو جھاڈ۔۔ نہہ
اے جو مصروفیت کج اتجھی ددھ گئی کہ کیا ڈساواں میکوں پتہ ہی جو میڈ اپتر تاگھ لائی بیٹھا
ہوسی۔

جاوید: جی بابا سائیں میں انتظار کون گھٹ کرن دی خاطر میں اے گٹار نال دل بہلیند ا بیٹھا ہم۔
تساں سنسو۔۔؟

بابا: بھئی کیوں نہ۔۔ ضرور۔۔ ضرور سنزاؤ۔۔۔۔۔

(گٹار و جاوید دی آواز)

بابا: بھئی جاوید پتر واہ۔۔۔ کیا خوب۔۔۔ اچھا ایویں ہے جو کوئی ٹیلی فون تاں نی آیا۔۔۔؟

جاوید: کوئے ناں بابا۔۔۔ کوئی ٹیلی فون نی آیا۔۔۔ کیا کہیں دا ٹیلی فون آونتر اہی۔

بابا: ہا اوہنزاں حبیب اینڈ کمپنی کوئے آلیاں مال دی پہنچ بارے ڈساوئزاں ہئی۔

جاوید: کوئے ناں بابا۔۔۔ ٹیلی فون تاں سویر دا چپ اے۔

بابا: چلو کوئی نی۔۔ ہن میں چلناں کیوں جو بک ضروری میٹنگ Attend کرنزیں اے۔ رات
کوں کھانزاں رلے کھاسوں۔

جاوید: ٹھیک اے بابا جانی۔۔ پر آوا ہے جلدی۔

بابا: وعدہ بھئی جیویں میٹنگ مکسی میں پچھاں ہٹ آساں۔

جاوید: اچھا بابا خدا حافظ

بابا: خدا حافظ

گٹار دی آواز

جاوید: (خود کلامی)۔۔۔ چل بھئی میڈے سنگی گٹار توں ہن تھوڑی دیر آرام کر۔۔ میکوں ایویں

جاوید: میڈا آپڑاں وی تھاڈے بارے ایہو خیال اے۔

نازیہ: کیا مطلب۔۔۔۔؟

جاوید: میں تاں صرف اتنا جانو داں۔

(ہیلو ہیلو۔۔۔۔۔ ٹیلی فون کٹ ویندے)

جاوید: بھی عجیب بور لڑکی اے۔ پر آواز آہ ہا۔ کیا خوبصورت آواز ہی۔ ایویں محسوس تھئے جیویں

کہیں آبشاردی بلندی کنوں کہیں جھرنے دی پانی اچ ڈھاون دی آواز ہووے۔ اچھا میں

دل (T r y) کوشش کرینداں۔۔۔ شاید گپ شپ لاون تے راضی تھی ونجے۔

ہیلو۔۔۔ ہیلو اچھا تاں جناب ٹیلی فون بند کر ڈتا ہی۔

نازیہ: جی۔۔۔۔۔ بیامیں کیاں کراں ہا۔

جاوید: خاصے بور لگدے وے

نازیہ: جی میڈا آپڑاں وی تھاڈے بارے اچ کچھ ایہو خیال اے۔

جاوید: تھاڈا Guess سو (۱۰۰) فی صد درست اے۔

نازیہ: کیا مطلب؟

جاوید: کیا مطلب۔ اے تھاڈا اکتیہ کلام تاں نی۔

نازیہ: (روکھے انداز اچ) جی کوئے ناں۔

جاوید: ہا تاں آہدے پئے ہا وے جو میں خاصا بور شخص آں واقعی (ٹھڈا ساہ بھرتے) میں بور شخص آں جیہڑا اپنی بوریت دور کرن کیتے کہیں ویلے گٹار وچیندے تے کہیں

ویلے صرف ٹیپ سنٹر دا راہندے۔ میں تاں او شخص آں۔ بس کیا ڈساواں جے آکھوتاں تہا کوں ہک کیسٹ سنزواں

نازیہ: سنزوا۔۔۔۔۔ دلڑی دے سوادردو غم خوار نی کوئی

یوسف ہاں مگر میڈا خریدانی کوئی

(سلیم گردیزی)

نازیہ: واہ میکوں پسند آئے ایہہ کیسٹ۔ اچھا اے تاں ڈساؤ؟ کیا تاں کج کج گٹار وچا گھندے

وے؟

جاوید: ایندے اچ جیرانی آلی کیڑھی گال اے

نازیہ: اچھا تہا کوں ہی کیڑھی کیڑھی شے داشوق اے۔

جاوید: ایہو سوال میں تھاڈے کول پچھداں۔۔۔۔؟

نازیہ: میکوں صرف کتاباں، ڈرائیونگ تے ہن کچھ گٹار داشوق وی پیدا تھی گئے۔

جاوید: گٹار سکھن کوئی مشکل نی۔۔۔۔۔ ہیلو ہیلو۔

(ٹیلی فون کٹ ویندے)

(بابا کمرے دے اندر داخل تھیندے) دروازہ کھلن دی آواز

بابا: جاوید پتر کیندا ٹیلی فون ہئی

جاوید: اُوں ہنزاں۔۔۔ اوئی اباجی۔۔۔ جی او نازیہ دا ٹیلی فون ہئی۔

بابا: ایہہ نازیہ کون ہے؟

جاوید: بابا جانی۔ میں تہاکوں کیوں ڈساواں بس!

بابا: لگدے پتر توں میڈے کوں کوئی گال لکا ون دی کوشش پیا کرینداے۔

جاوید: کوئے نا۔ بابا۔ اصل اچ اچ میں ایویں ای ٹیلی فون ڈائل کیتے تاں ایس نازیہ دے نال

گال بات تھی گئی اے۔۔۔ اے اے ہوندا ٹیلی فون ہئی!

بابا: توں چپ کیوں تھی گئیں پتر

جاوید: بابا۔ میں تہاکوں کیا ڈساواں تے کیوں ڈساواں بس بابا میکوں نازیہ دیاں گالہیں اچوں

اُنس دی خوشبو محسوس تھئی اے۔ میکوں اوندیاں لاپرواہی نال کیتیاں ہوئیاں گالہیں اچوں

وی اپنائیت دارنگ نظر آئے۔

بابا: پتر میکوں لگدے توں جذباتی تھیند اپنیں۔ پرمیڈا خیال اے جو ٹیلی فون تے لڑکیاں

ئینگراں کوں بے وقوف بنزائی رکھیں محض وقت

kill کرن دی خاطر۔

جاوید: پر بابا میکوں نازیہ اُنہاں لڑکیاں اچوں نی لگی بلکہ اوتاں۔۔۔

بابا: چل ٹھیک اے پتر بے اوجھڑے نال مخلص اے تاں میکوں میڈی خوشی کول ددھ بیا کیا

چائیدے۔

جاوید: بابا (خوشی دا انداز) بابا تاں کیڈے چنگے ایوے۔

بابا: چل آپتر ہن کھا خزاں کھا گھنیدے ہیں۔ کھا خزاں انتظار اچ ٹھنڈا تھیند اچے۔ (برتاں دی

آواز)، (جگ اچوں پانی گلاس اچ بھرن دی آواز)۔

بابا: جاوید پتر میں اچ آفس اچ گج زیادہ مصروف رہ گیاں تے ایس کیتے ہن میکوں تھکاوٹ

محسوس تھیندی پئی اے تے پتر میں انپڑے کمرے اچ چلنزاں کیوں جو کل

E a r l y m o r n i n g اسلام آباد b y اچ بجزدے تے شام کوں واپس آویساں۔

جاوید: بابا میکوں تاں نصیحت کریندے اوپر کج انپڑی صحت داوی تاں۔۔۔

بابا: پتر جاوید Business چیز ای اچھی اے جو بندے کوں ایس دی خاطر ڈینہہ رات ہک

کر خزاں پوندے۔

نازیہ: پر کیا!۔۔۔۔۔ میں کچھ فی جانزدی۔۔ ناں بھئی اے Hesitation کہیں تساں
میکوں فی چاہندے۔

جاوید: اوہو بھئی۔۔ اوہو (تذبذب کی کیفیت) میں۔۔ چلو ٹھیک اے۔ تساں کڈائیں میڈے گھر
تشریف گھن آؤ۔۔ پر ناراض نہ تھیوو۔

Change Over (Music...)

(جاوید لہنڑیں گھر دے لان اچ بیٹھے تے نازیہ آہستہ آہستہ قدم رکھیندی آویندی اے)۔

(جاوید گٹار وچیندا بیٹھے تے اچانک نازیہ دی آمد)

نازیہ: Happy Evening (کھلن دی آواز) کیوں جناب کیسا سر پرانز ڈتے جناب کوں۔

جاوید: نازیہ۔ (حیرانی نال) توں۔۔ اچانک۔ بھئی ٹیلی فون تاں کم از کم کر ڈیوڑھاں ہئی۔

نازیہ: جی۔۔ جے میں ٹیلی فون کریندی تاں شاید جناب ول ٹال وئجن ہا۔

جاوید: چلو جناب جی آیاں کوں۔۔ Wel Come۔۔ بہوتاں سہی۔

نازیہ: میں باہندی نی۔ میڈا دل آہدایے جو ایں لان اچ چہل قدمی کروں۔ ایں ٹھنڈی ٹھنڈی ہوا

تے پھلاں دی خوشبو اچ گالہیں کرن دا کتنا مز آسی۔ آؤ ناں۔

جاوید: (فاصلے توں بولیندے) نازیہ۔۔۔۔۔ نازیہ۔۔۔۔۔ میڈا ہتھ پکڑو ناں۔

نازیہ: کیا مذاق ہے بھئی۔۔ (جاوید کرسی نال لکراتے ڈیہہ پوندے)

نازیہ: خیر تاں ہے ناں۔۔ کیا گال اے جاوید۔۔ جاوید اٹھو ناں۔۔ جاوید

جاوید: (اداس لہجہ) نازیہ۔۔۔۔۔ نازیہ میں۔۔۔۔۔ میں نابینا ہاں۔۔

نازیہ: کیا مطلب جاوید کیا توں اکھیں کولوں نابینا ہیں۔ (غصہ تے روون دے ملے جلے

تاثرات) جاوید توں میکوں پہلے کیوں نی ڈسایا۔ توں میڈے کول انہڑیں کوئی گال نی کائی

پر میکوں اے کیوں نی ڈسایا جو توں نابینا ہیں۔

جاوید: نازیہ۔۔۔۔۔ نازیہ میں۔۔۔۔۔ میں تاں۔۔۔۔۔

نازیہ: چُپ کر جاوید۔۔۔۔۔ چپ کر۔۔۔۔۔ توں جھوٹا انسان ہیں۔ توں فریبی تے مکار ہیں۔ کاش ! میں

تیڈیاں گالہیں دے جال اچ ناں پھسدی توں میڈے جذبات، احساسات تے توقعات

دے محل کوں۔۔۔۔۔ میڈے خواباں، سدریں تے آساں دے محل کوں چکنا چور کر ڈتے۔

جاوید: نازیہ۔۔۔۔۔ توں میڈی گال تاں سن۔۔۔۔۔ میں تیڈے اگول ہتھ جُو بنداں نازیہ۔۔۔۔۔ میڈی عرض

تاں سن۔۔۔۔۔ میڈی ہک گال تاں سن۔

نازیہ: میں تیڈی کوئی گال نی سنو سکدی۔۔۔۔۔ جھوٹا

جاوید: نازیہ (روو خردا انداز) نازیہ دیکھ۔۔۔۔۔ میڈا دل نہ تروڑیں۔۔۔۔۔ میں تیکوں سچے دلوں پیار

کرینداں۔ ٹھیک اے میں ناپینا ہاں پر ایندے اچ میڈا کیا قصور اے۔

نازیہ: ہا ہا (روؤن دا انداز) قصورتاں میڈا اے۔

جاوید: نازیہ میکوں معاف کر ڈے نازیہ۔

نازیہ: میں تیکوں معاف نی کر سگدی۔ جاوید توں ہک جھوٹا شخص ایں، میں ویندی پئی آں تے ہن

میکوں کڈا ہن ٹیلی فون کرن دی کوشش نہ کریں۔ ایویں سمجھیں جو نازیہ مر گئی اے۔

جاوید: نازیہ۔۔۔ نازیہ۔۔۔ نازیہ۔

سو جھلائی لہدا اپنی ذات دا

میں مسافر ہاں اندھیری رات دا

بابا: جاوید۔۔ جاوید بیٹے۔۔ اے ہنزیں جیڑی لڑکی ویندی پئی ہی کنا ہیں اوہا نازیہ تاں نہ

ہئی۔ پر اے غصے اچ تے جلدی اچ کیوں ہی۔ پتر جاوید کیا گال اے؟ توں۔ توں

۔۔ اے کیا میڈا پتر توں روندنا بیٹھیں۔

جاوید: بابا (روؤن دی آواز) بابا جانی میں میں۔۔ بے قصور آں۔۔ بابا نازیہ نے میکوں ناپینا سمجھ

کے ٹھکرا ڈتے۔۔ بابا۔۔۔

بابا: صبر کر پتر۔۔ صبر کر۔۔ توں تاں وڈے حوصلے آلا ایں پتر اے تیکوں کیا تھی گئے۔ حوصلہ رکھ

سب ٹھیک تھی ویسی۔۔ میں انپڑیں پتر دی خاطر نازیہ دے گھر ٹرتے ویساں۔ توں حوصلہ

رکھ پتر۔۔

Change Over

بابا: نازیہ بیٹے۔۔ میں جاوید دا ڈیڈی آں

نازیہ: سلام اباجی۔ آؤ۔ آؤ

بابا: نازیہ پتر توں میڈے آون دا مقصد تاں سمجھ گئی ہوئیں۔۔۔ پتر میں ہک بزرگ دی حیثیت

نال ٹر کے آیاں۔ پتر میکوں اے خبر ہی جو تاں ہک ڈوبے کوں بے انتہا چاہندے ہاوے۔

تے پتر جی میں تہاڈے کول اے پچھ سکداں جو ناپینا لوگ دنیا اچ محبت دے حقدار نی۔

کیاں او انسان نی۔ کیا انان دے سینے اچ دل نی دھر کدا۔ کیا اور انسان کوئے نی۔

نازیہ: اباجی (روندے ہوئے) اے سچ ہے جو جاوید کول میں وی اتنا ای چاہندی آں جتنا او میکوں

چاہندے۔ تاں آپ انصاف کرو جاوید کول اے گال لکاون دی کیا لوڑ ہی۔ نہیں اباسیں

اوہ نے میڈے اعتماد کول ٹھیس پہنچائی ہے۔

بابا: پتر ایں گال کول توں اوندی معصومانہ خطا سمجھ تے معاف کر ڈے۔ او میڈا ہکو پتر اے۔

او میڈی گل کائنات اے۔ پتر جو توں آکھیں میں۔۔۔۔۔

نازیہ: ابا جی میں جائز دی آں جو تہاں دولت مند لوگ ہونے۔ دولت دی کی اساڈے کول دی کونے
نی۔ تے محبت، اونویں وی، زردی تکلڑی اچ نی توی ویندی۔ جاوید میڈی زندگی اے۔ پر میکوں

حیرت تھئی اے جو اوں محبت دے باوجود وی میڈے اعتماد کول تھیس پہنچائی اے
ڈیکھ پتر نازیہ۔ تہاں ڈوہیں تعلیم یافتہ ہونے۔ تے علم اندھارے کنوں روشنی دے سفر دا

بابا: درس ڈیندی اے۔ پتر نازیہ جاوید میکوں دنیا دی ہر شے کنوں پیارا اے۔ او میڈی کل
کائنات اے۔ نازیہ تیکوں جاوید دی محبت دا واسطہ۔ ایویں میکوں خالی نہ ٹوریں۔

نازیہ: بابا جی۔ (روندے ہونے) بابا جی۔۔۔۔۔ جے جاوید میکوں اُن ڈٹھے اپناون دا فیصلہ کر گدا ہائی
تاں ہُن۔۔۔۔۔ ابا جی ہن میں وی زندگی دی ایں راہ تے جاوید دے نال نال ہاں
۔۔۔۔۔ او کول۔۔۔۔۔ آکھ ڈیو۔۔۔۔۔ جو میں اوندی آں، صرف اوندی آں تے ہُن میں جاوید
دیاں اکھیں دا چانن بزوہیاں۔

بابا: سچ پتر نازیہ!

نازیہ: جی بابا سچ

بابا: پتر اللہ تہاں ڈوہیں کول خوش تے آباد رکھے۔ آمین

☆☆☆.....☆☆☆.....☆☆☆

لاٹری

کردار:

عمر ۵۵ سال کمزور نحیف بزرگ

نواز

اللہ بخش چوہدری	گھر داسر براہ
ساجدہ	ذال
رخسانہ	دھی
جاوید عرف جیدو	پتر
چاچا شیفو	رشتہ دار
حمید اصغر	فراڈیے
پیر	پیر صاحب آف ٹھگی

سین نمبر 1

ہک پاسے دیوار دے نال چار پائی ہے جتھاں ساجدہ بیمارستی پئی ہے۔ بیٹا گھردی دیوار نال گیند بلا کھیڈ دا کھڑے، رخسانہ گھر داری وچ مصروف ہے۔

(ان ڈور۔۔۔۔۔)

گھر دا جھن..... متوسط بلکہ غریب گھرانہ

ساجدہ: ہائے۔۔۔۔۔ سرد۔۔۔۔۔ ہائے۔۔۔۔۔ ہائے۔۔۔۔۔

رخسانہ: امی اج کیا پکا ونے؟

ساجدہ: ونج ونج میڈا سرناں کھا۔۔۔۔۔ تیڈا بیوہ حالی تک نی ولیا آہدا ہی میں ہونے سبزی گھن تے آیا خبر

نی کتھاں لگا گئے۔۔۔۔۔

جیدو: امی میں ڈکھ آ نوالاں اباسیں کول۔۔۔۔۔

اچانک گھردے دروازے توں اللہ بخش داخل تھیندے، اُکھڑے ہوئے ساہا ہا کدا

سکدا۔۔۔۔۔ اینویں گھردے دلان وچ پئی ہوئی کہیں چوکی دے نال تھڈا کھاتے

ڈھندے ہوئے۔۔۔۔۔

بال تے ذال: چوئکدے ہوئے اللہ خیر۔۔۔۔۔ ابوا بوکیا گاہرے۔۔۔۔۔

اللہ بخش:۔۔۔۔۔ پانی۔۔۔۔۔ پانی۔۔۔۔۔

(رخسانہ (دھی) گلاس گھڑے توں پانی بھرتے آندی ہے)

ساجدہ:۔ (گھبراتے) کیا تھے، رخسانہ دے ابا خیرتاں ہے۔۔

اللہ بخش: پہلے پانی پلاؤ۔۔۔ میڈے دل کوں کچھ تھیند اویندے

رخسانہ: (گلاس اچ پانی ڈیندے ہوئے)

اے ایہہ گھنوا باجی پانی۔۔۔

(اللہ بخش دیاں اکھیں اگوں اندھارا ہے تے او ساجدہ دے ہتھاں کوں ٹھارے مریندیں

ہوئے پکڑن دی کوشش کریندے)

ساجدہ: ہے میں مردنجاں پانی ایہہ گھنو گلاس۔۔

اللہ بخش: (ابا لہہ سب لہہ نال پانی پیندے)

ساجدہ: خیرتاں ہے دل کوں کیا تھیند اویندے

اللہ بخش: کیا پچھدی ایس۔۔۔۔ کہ دل کوں کیا تھیند اپنے

ساجدہ: میں پچھدی آں کیا تھی گئے۔۔

جیدو: ابو ابو میں نکڑ آئے حکیم کوں سڈا آواں

اللہ بخش: ناں ناں پترناں وچینن کہیں حکیم ڈاکٹر دی لوڑنی، کہیں کوں ناں سڈا ہے۔۔ کہیں کوں

سڈیا تاں بیماری ودھ ویسی۔۔۔

ساجدہ: رخسانہ دے پیو اللہ داناں ای بجھارتاں نہ پاؤس خیرتاں ہے

اللہ بخش: ڈسینداں (لمے ساہ گھندے ہوئے) ڈسینداں

ساجدہ: ساڈے ساہ مکاتے ڈسا ہے

رخسانہ: ابا جی ہن ڈسا وی سہی، آخر گا لہہ کیا ہے۔

اللہ بخش: پہلے باہر دا بوھا بند کراؤ

جیدو: کیوں ابا جی اندھاری آندی پئی اے

(جیدو دروازے کوں بند کریندے ہوئے)

اللہ بخش: منہ نال (شیت)

(ایہہ ڈیکھو اخبار وچ۔۔)

ساجدہ: کیا تہا ڈی تصویر چھپی ہے ایندے وچ

اللہ بخش: ایندے اچ تقدیر چھپی اے ساڈی

رخسانہ: کیا مطلب ابا جی

اللہ بخش: اے ڈیکھو پرچی ملا نمبر ہے

(خوشی تے مسکینی صورت دے تاثرات) پورے 50 لکھ روپے دا۔۔۔ یا اللہ جیڈا شکر ہے

ساجدہ: رخسانہ: جیدو: خوشی تے حیرت۔۔۔ سچ۔۔۔ ذرا آواز اونچی (بجھا لکھ روپے۔۔۔

اللہ بخش: ہا۔۔ (آہستہ بولو آہستہ) کوئی سن ناں گھنے کھائیں

ساجدہ: رخسانہ تے جیدو کول جھڑکیندے ہوئے، چپ مروشا لاچپ۔۔۔ سو جن سوڈن، ہونڈن

جیدو: ابوساڈی انعامی پرچی دے کئی نمبر آ لے پیسے ملن تاں تاں ہن نویں بوٹ ضرور گھنائے

رخسانہ: ابوساں ایڈے سارے پیسے، خرچ کیوں کریسوں

اللہ بخش: پیسے ملن تاں ڈیورج رج تے خرچ کریسوں خرچ کریسوں وی ناں مکسن۔۔۔ کار گھنسو

نواں گھر ہوسی نوکر ہوسن چا کر ہوسن۔۔۔۔

سین نمبر ۲

ایک خوبصورت گھر۔۔۔ ان ڈور منظر۔۔۔ نوکر گھر وچ کام کاج کریندے ہوئے ٹیلی فون دی گھنٹی و جدی ہے

اللہ بخش: جی میں abc بولیندا اپیا۔۔۔ میڈا مطلب اے اللہ بخش چو ہداری المعروف ABC بولیندا

پیاں

اللہ بخش: شیفو چاچا بولیندے پئے او۔۔۔ گڈ مارنگ شیفو چاچا اوٹ از یور۔۔۔ یعنی میڈا مطلب

ھے کیا حال اے سین۔۔۔؟ میں ٹھیک آں۔۔۔ رب سوہنے داوڈا احسان ہے۔۔۔ لکھ لکھ شکر

ہے۔۔۔ ضرور ضرور جیا جیا ضرور گن آؤ۔۔۔ کیوں نی شیفو چاچا تہاڈا ہنزاں گھر اے۔۔۔ اچھا

ٹھیک اے اللہ حافظ

(گھر دے Main Gate) توں بہوں سارے بال رشتہ دار گھر دے اندر بالاں دی

فوج ظفر موج دے نال گھر وچ داخل تھیندے آندے پھین

ماسی حاجراں: آپناں گھر ہے میڈے آپنے اللہ بخش دا گھر۔۔۔ ساڈا اپنا گھر ہے

ساجدہ: (مغرور انداز وچ) گھنوا گن ہن تہاڈے رشتہ دار پیر پکے آئے سکے

حاجرہ ماسی: السلام علیکم: پتر (صوفے اتے آلتی پالتی مارتے بہندی ہے، بال فریق اتے حملہ آور)

ساجدہ: و علیکم سلام۔۔۔ مسٹر اللہ بخش A B C صاحب میں آکھے تاں سنبھالو اپنے رشتہ دار تے

ویندی پئی آں بازار۔۔۔ اج رات کول جیدو دی سالگرہ کیٹے کجھ شاپنگ کرنی ہے

(رخسانہ ماسی حاجراں دے بالاں کول وار و واری سنبھلیندی ہے مگر او بے تکیاں شرارتاں

کوئی پٹھیاں خربازیاں، کوئی سدھیاں کھاندا کھڑے، کوئی ٹیلی فون تے ہیلو ہیلو آہدا کھڑے

تنگ اے۔۔۔ ABC دے کن وچ آہدی ہے)

رخسانہ: ابوماسی حاجراں دی کجھ مدد کرتے اینکوں جلدی روانہ کر دور نہ انہان دے بال فریق وچوں

فروٹ کھا کھاتے فریق کول خالی کر ڈیسن ماسی حاجراں: (A B C تے رخسانہ دی کھسر پھسر

سن تے آہدی اے) میں آکھیا پتر میکوں کوئی جلدی سین میں حالی ہفتہ تہاڈے گھر نکساں۔

ABC: جی کیا آکھے وے۔۔۔؟

ماسی حاجراں: جی میں آکھے پتر (تکلیہ کلام) تھا ڈو سب دوستے خیراں ہوں۔۔۔ پتر اللہ بخش سوہنے
تھا کوں بھاگ بخت لائے اپنی غریب ماسی کوں تاں نہ بھلا ہے

ABC: جی ہاجی ہا۔۔۔ ماسی سا کوں سب یاد ہے سارے رشتے دار یاد ہن پر پہلے سا کوں آپ کوں
سیٹ تاں تھیوں ڈیو۔۔۔

جیدو: ابو جی۔۔۔ ابو جی شیفو چا چا آئن نال انہاں دے ڈو بندے وی ہن میں انہاں کوں
ڈرائنگ روم وچ بہا چھوڑے۔۔۔

Change Over

سین نمبر ۳

(ان ڈور ڈرائنگ روم دا منظر)

اللہ بخش چوہدری: السلام علیکم! چا چا شیفو (آئے ہو) کیا حال اے

چا چا شیفو: پتر اے بی اے میڈے ڈو دوست حمید تے صغیر انہاں کوں ملو اے بہوں چنگے کاروباری ہن
ABC: تشریف رکھو سیں۔ میکوں چاچے ہوراں ٹیلی فون تے تھا ڈے بارے ڈسائے۔۔۔ اچھا

تساں ہن ایہہ ڈساؤ جو تھا ڈی کیا تو اضع کیتی ونجے۔۔۔

چا چا شیفو: پتر ABC اسان کھاسوں پیسوں تاں ضرور مگر کھانا ہوٹل داتے ول گالہیں کریسوں بزنس
دیاں (مشترکہ مصنوعی کاروباری تہقہہ)

حمید اصغر: جی ہا سیں۔ تساں اپنا پیسہ Invest کردتے گھر بیٹھے آرام نال منافع درمنافع
گھندے رہو

چا چا شیفو: پتر ABC حمید تے صغیر وڈے گئی کاروباری ہن کیا پچھدو؟

ABC: چا چا شیفو اے اپنا کیا ناں ہے انہاں دا حمید تے صغیر میکوں شکلوں ای کاروباری لگدن
(مشترکہ تہقہہ)

چا چا شیفو: پتر اے بی

حمید: سیں تھا ڈی ذرہ نوازی ہے

صغیر: اسان تاں سیں کاروباری دا کب اصول جانزدے ہیں پیسے کوں پیسہ چھکیندے

ABC: تساں سچ آہدے ہوئے بھی میکوں تاں اج تک زندگی وچ کوئی ڈھنگ دا کم کرنا نی آیا۔

کاروبار تاں اصولوں کرناں نی آیا۔ ایہہ ڈو تے ڈوچار۔۔۔ میکوں اکا پتہ نی لگدا انہاں
گالہیں دا۔۔۔ بس ایہہ تاں رب سُن گھدی اے میں اج کاربنگلے دا مالک آں۔۔۔ ہن
میڈی خواہش ہے جو کوئی مستقل ذریعہ روزگار ہووے تے میں آرام دی زندگی گزار

سگاں۔۔۔

حمید: تساں فکرایاں کرو سائیں

صغیر: سئیں کاروبار تہاڑے جئیں سدھے سادھے لوکاں داکم ای نہیں ایندیاں آپنڑیاں رمزیاں

ہوندیاں ہن۔

چاچا شینو: پتر اے بی سی اے۔۔ ٹھیک پے آہن (مسکراتے چالاکی دا انداز) بالکل ٹھیک توں انہاں
کوں نی الحال 10 لکھ روپے ڈے چاتے بے فکر تھی تے منافع گھندا رہ،، کاروبار اے آپ
سوچسن ای سہی تے کریسین وی سہی۔ توں دماغ کوں نہ تھکا

ABC: چاچا شینو ایں کول بنی کوئی چنگی گالہہ ہوسی آؤ ہن کہیں چنگے جنیں ہوٹل چل تے ڈنر
کریندے ہیں۔ تے باقی گالہیں اتھائیں تھیں آؤ سئیں۔۔۔ جیا جیا تساں
اگوں تھیوؤ۔

Change Over

گھر داماحول۔۔ منظر صبح۔۔ کبوتر پکھی وغیرہ تے پنجرہ

ABC: شکر الحمد للہ۔۔ واہ مالک توں واقعی بے نیازاں۔ ڈیون تے آویں تاں بے حساب

ڈیندیں۔

ساجدہ: لیکن ساکوں تاں آپنیں اخراجات دا حساب رکھنا چاہیدے ناں

ABC: بالکل بالکل اے تاں ضروری ہے۔۔

رخسانہ: ایہو ہک سال تھئے ساکوں ایں گھر وچ راہندے ہوئے مگر حساب کتاب کہیں چیز دا کوئی نی۔

ABC: حساب کتاب اپنی امی کوں پچھو۔ میں پہلے ای کاروباری معاملے وچ بہوں پریشان

ہاں۔۔۔ چیدو توں سنا بھئی کیا تھیندا ہے۔

چیدو: ابو..... کرکٹ۔۔۔ چھکا تے چھکا۔۔۔ میں تاں فل ٹیم اپنی بنا گھدی اے۔۔۔۔ میڈے

سارے دوست اے ون پلیئر ہن۔ کڈائیں تساں ساڈا میچ ڈیکھو۔

ABC: پتر توں پڑھیاوی کر۔۔ ہنڑ توں بال نی۔ سارا ڈنہہ کھیڈ ٹھیک نی۔

رخسانہ:۔ (ڈرے ہوئے لہجے نال)

اباجی۔۔ او۔۔۔ ہک۔۔۔ غلطی تھی گئی ہے

ABC:۔ (چونک تے) کیا۔۔؟ کہا تھی گئے۔۔؟ غلطی؟ کہیں غلطی؟

رخسانہ:۔ او۔۔ او۔۔ نوکر شولاناں ہنئی نامراد، پیٹی وچوں زیور بانڈ، تے پسیاں دا صفایا کر گئے

ABC:۔ (سر پکڑ تے) ہیں ہیں اے میں کیا پیا۔ سزا دا ہاں۔

ساجدہ:۔ میں ڈرتوں تہا کوں ڈسانی سگی۔

ABC:- (غصے وچ) میں آہا ہم کہ دنیا وڈی خراب ہے، کہیں انجان کول نو کرناں رکھا ہے۔۔ او نو کر

کول ہی کیویں گھر آیا ہی۔ کہیں سفارش کیتی ہی اوندی۔۔۔

ساجدہ:- ہائے ہائے میں شاپنگ کرن بزار گئی ہم تاں ڈٹھے جو آدمی اوکوں مر بندے پئے ہن۔ اوں،

انہاں ڈو بندیاں دا کھانے آلا لٹن چوری کر گھدا ہائی۔ او آکھن لگا۔۔۔ میں ڈو ڈیہاں توں

بکھاں ہم۔ ایں گال تے میکوں ترس آ گیا۔ تے میں اوکوں نو کر رکھ گھدا۔

ساجدہ:- تسال فکر نہ کرو، میں بھوپے کولوں اوندے بارے پتہ لویندی آں اوندنا جلدی پتہ لگ ویسی

۔۔ بھوپا آندا پیا ہوسی۔۔

ABC:- پتہ کیا خاک۔۔ مٹی سوا لگ ویسی۔۔۔ جیندا آگاہہ پیچھا۔۔ ہن کھاو کھٹیاں۔۔۔ تیکوں روز

ڈیہاڑے شاپنگ توں فرصت ای کوئے نی۔ پتر ہر ویلے کرکٹ۔۔ کرکٹ، اج پنجواں

ڈینہہ ہے ڈرائیور کار گھن تے گم ہے، کاروبار دا ہالی کچھ پتا نہیں پیا لگدا۔ خرچے توں

خرچے بجلی دا بل آئے ڈینہہ مہمان اے تھیندا کیا ہے میڈے نال۔۔۔ خبر نہیں کیا تھیندا

پئے۔۔۔ میڈے نال۔۔۔۔

Change Over

ان ڈور new entry

گھر دا منظر۔۔۔ بھوپا پیر بابا گھر وچ داخل تھیندے

بھوپا:- ہم۔۔۔ حق۔۔۔ دم دم ہم۔۔۔ حق۔۔۔ دم دم

سب خیر تھیں برکت رب دے نام دی۔۔۔ دام بناوے کام جی ہم حق حق۔۔۔ دم دم۔ ہم حق حق۔۔۔ دم دم

ساجدہ:- آؤ پئے پیر سیں آؤ پئے۔۔

ABC:- ناں اے وی ساڈے رشتہ دار ہن۔۔ ہن انہاں دی کسرباتی رہ گئی ہئی۔۔

ساجدہ:- (آہستہ سے) چپ کرو، اے پینچے ہوئے بزرگ ہن۔ ہرل تے دھوٹی لاتے عامل توں ہر

مشکل داخل پچھ ڈیندن۔۔

رخسانہ:- جی ہا اباسیں اے بہوں نیک پیر ہن

ABC:- (سوالیہ انداز نال) آؤ آؤ پیر بابا۔ پہلے تاں اے ڈساؤ میں کاروبار کیتے آپنے ڈو بھائیوا لاں

کول 10 لکھ روپے ڈتے ہن اوکھاں غائب ہن،

پیر بابا:- حق دم دم۔۔۔ حق ہو۔۔۔ اللہ ہو۔۔۔ برکت رب دے نام دی۔۔۔ دام بناوے کام جی

، پہلے میں سارے گھر دے کونے کونے کول ہرل دی دھوٹی ڈیساں۔ ول عمل کریساں کالا بکرا

نال گھن ویساں۔۔۔ بک چلہ کریساں وت سبھے کم سنور ویسن آپوں آپ

ساجدہ:- پیر سیں تسال جو آکھسو میں خدمت کریساں نذر نیاز ڈیساں

Change Over

سین نمبر 6

پرانا گھر۔ اوہو ماحول.....

نو، ڈاہو جے دا ویہلا.....

ہک پاسے چار پائی A.C.C ستا پئے۔ رخسانہ گھر دے کم کاروچ مصروف ہے۔ پتر جیدو اسکول دی فیس منگدا اکھڑے۔ ذال
(ساجدہ) سرکوں پٹی بدھی کھڑی ہے تے چوہدری A.B.C کوں جگا ون دی کوشش کریندی پئی ہے اوندے لہجے دی تلخی تے
جھجھلاہٹ ہے)

ساجدہ: جیدو واپو میں آکھے جیدو دے ابا اٹھو۔۔ سو تھی گئی ہے کتھاں سارا ڈینہہ چڑھ آئے۔۔۔

اٹھو کیا تساں کم تے نی ونجناں جیدو فیس منگدا اکھڑے

اللہ بخش: ہیں۔۔ ہیں۔۔ کیا۔۔ کیا۔۔ میں کتھاں ہاں۔۔ پیر بابا۔۔ پیر بابا۔۔۔ کجھ ساڈے کیتے

کریں ہا۔۔ یا مولا میڈے لکھاں روپے گھن تے۔۔۔ او کن بھیج گین۔۔ میڈا گھر۔ میڈی

کار۔۔۔ ہیں اے سبھ کیا ہے۔ شولا نو کر کتھاں ہے۔۔۔

ساجدہ: کہیں لکھاں روپے کون شولا۔۔

رخسانہ: ابا جی خیر تاں ہے۔۔ تساں کوئی خواب تاں نی ڈٹھا۔۔

ABC: خواب۔۔۔ او خواب ہئی۔ اسان تاں امیر تھی گئے ہا سے۔۔

ساجدہ: ہا اتجھے کوڑے خواب ای ڈیہدے راہوئے۔ ترقی کرن کیتے محنت نہ کرا ہے۔۔ تساں بے

محنت کرو ہا تاں انج گھر وچ فاقے نہ ہون ہا۔۔۔ جیدو کتاباں کیتے پیسے منگدا اکھڑے

۔۔۔

ABC: اکھیں ملیندے ہوئے۔۔۔ حیرت آتے پریشانی نال جیب وچوں۔۔۔ لاٹری نمبر والی

پرچی کڈھتے لاٹری دا نمبر ڈہدے ہوئے۔۔

ڈائلاگ:- مولا ساڈے بخت وی جگا ویں ہا۔۔ ساڈی لاٹری وی نکلے ہا۔۔

ساجدہ: (متھے اتے ہتھ مریندی ہے) واہ زئی قسمت۔۔۔ بھیڑے میڈے نصیب۔۔۔ تساں ایہہ

انعامی پرچیاں خریدن توں بعض نہ آوا ہے۔۔۔ ہن تک تساں جتنے پسیاں دیاں لاٹری

پرچیاں خرید کرتے روپے پیسے ضائع کر چکے وے اوں رقم نال تاں تساں اپنے تے

ساڈے کیتے بہوں کجھ کر سکدے ہا وے۔۔۔۔۔

گڈی آن لائن

کردار:

شوہر، گھر داسر براہ	اسلم	۱۔
اسلم دی زال	زرینہ	۲۔
اسلم دی دھی	سلمیٰ	۳۔
اسلم دے بال	گڈو، ٹینکو	۴۔
اسلم دا سنگتی	فون تے ہک آواز	۵۔
لی سی کان پرائیویٹ کمپنی دا ملازم	کمال احمد	۶۔
منیجر	علی رضا	۷۔
کارگو سروس ملازم	فون تے ہک آواز	۸۔
ڈرائیور	گل زمان	۹۔
سلمیٰ دی رشتہ دار	ہک ترمیت	۱۰۔
اسلم دا رشتہ دار	ہک مرد	۱۱۔
رشتہ دار	ہک بزرگ	۱۲۔
رشتہ دار	ہک نیگر	۱۳۔

اسلم اپنے اہل خانہ دے نال گھر وچ بیٹھے، ادندی ذال گھر دے نکلے نکلے کماں وچ رجھی ودی ہے۔ بال اپنے والد (اسلم)

دے چوگر دجج ہن تے ضد کریندے پین جو ابواج چھٹی دا ڈینہ ہے تے ساکوں ماسی دے گھر گھن چلو۔

ٹیٹکو (بال ۱): ابوساکوں ماسی جی دے گھر گھن چلو

گڈو (بال ۲): ڈیکھو ابوجی میں تاں صاف ستھرے کپڑے پاتی کھڑاں۔

اسلم: اچھا اچھا ٹھیک ہے (کج سچیندے ہوئے)

اسلمی (دھی): ابو..... ابو میں وی تھاڈے نال ویساں..... بہوں ڈیہنہ تھی گھین میں وی ماسی

جی دے گھر نی گئی۔

زرینہ (اسلم دی ذال): نہیں نہیں کوئی ضرورت نی ونجن دی..... سارا نمبر تیار تھی گئے۔ صرف میں جیڈا

ابو..... اسماں ویسوں

گڈو، ٹیٹکو، اسلمی: (رل تے) نہیں نہیں اسماں وی نال ویسوں۔

زرینہ: (سجھیندے ہوئے) ڈیکھو تساں سارے گھرای راہو اسماں جلدی آویسوں

اسلم: (ناراض تھیندے ہوئے) بس بس اسماں نی ونجناں موٹر سائیکل تے بھلا اسماں

سارے کیوں ونج سکدے ہیں؟

زرینہ غصے نال: بالکل ٹھیک ہے کوئی لوڑ نہیں کہیں دے ونجن دی۔

گڈو: ابوجی تساں کار کیوں نی گھن گھندے؟

اسلمی: ابوجی کار وچ تاں اسماں سارے رل تے ونج سکسوں۔

اسلم: (ٹھڈا ساہ کڈھدے ہوئے) ہار ب سوہنیا ساکوں اپنی گڈی ڈپوے۔ ول

سارے رل مل تے تھاڈی ماسی دے گھر ویسوں۔

(کیمرہ اسلم دے سچیندے ہوئے چہرے کوں فوکس کریندے)

منظر ۲ (خواب)

اسلم گھر دے باہر کہیں پارک توں گزردا، فٹ پاتھ اتے راہ گیراں دی بھیر وچ اپنی کہیں سوچ وچ مگن ٹرڈا ویندے۔ اچانک

فٹ پاتھ توں ہٹ کے سڑک دے درمیان وچ ٹرڈا ویندے۔ دوروں ہک کار آندی ڈسدی ہے جیندے وچ بیٹھا بندہ موبائل

فون سندا پئے۔ اسلم اتے کار آ منے سامنے اسلم دارنگ پیلاتھی ویندے۔

(کار دے رکن تے زوردار بریک دی آواز)

اسلم: (اچل چیت کھٹوے تے اٹھی ہیندے) اج بچ گئے کار والا میں تاں کارتے

آؤناں ای ہتی پراوں وی پھٹے لگ ونجناں ہتی۔

زرینہ: کیا گاہہ ہے خیر تاں ہے کیا تھی گئے کیندے نال لیندے بیٹھے وے تساں اج دفتر نی

ونجناں؟

اسلم: شکر کر میں بچ گیاں.....

- زرینہ: کیوں.....کیا تھے؟
- اسلم: ناں میں کار پٹھ آ کے مرویندا.....چھدی اے کیوں؟
- زرینہ: پرچ کینویں گئے او.....کیا تھے؟
- اسلم: میکوں کج نی پتہ.....اچانک کارا گوں آ گئی ہئی میں تاں سڑک دے وچ ٹردا ویندا
- ہم.....کاردا ہارن وجیا.....بریک لگی تے میڈی اکھ کھل گئی.....
- زرینہ: شکر اے.....شکر اے.....خواب ہئی.....چلو اٹھو ہن جلد نال تیاری کرو بالاں
- دے سکوں بجن دا ویلھا تھی گئے انہاں کوں جلدی نال سکول چھوڑتے آؤ
- سلسی: (ڈھویں کلاس وچ پڑھدی ہے) تیار تھی کے اچھا بور کشے والا آ گئے میں سکول ویندی پئی
- آں۔
- اسلم: ٹھیک اے پترتوں وچ.....

منظر ۴ (متوسط درجے دا گھر)

ان ڈور

اسلم اپنے گھر وچ موبائل فون تے کہیں نال گاہہ کرن دی کوشش کریندا پئے۔ موبائل فون توں آواز صاف سنیدی نہیں پئی۔ کہیں ویلھے او آپ اچا اچا الاون لگ پوندے تے کہیں ویلھے فون کرن والے کوں اچا الاون کوں آہدے، کیوں جو سگنل ٹھیک نی پئے ملدے جیندے پاروں او کہیں ویلھے کمرے دے ہک کونے توں ڈو جھے پاسے ویندے تے وت ولدے۔

- اسلم: ہیلو ہیلو کون؟
- اسلم دا ہک سگتی: بھجو بھلا میں کون؟
- اسلم: میکوں کیا پتہ بھئی تو کون؟
- اسلم دا سگتی: وت وی کجھ یاد کرو بھجو بھلا میں کون؟
- اسلم: آواز صاف سنیدی پئی اے (فون توں آواز کٹ ویندی ہے)
- زرینہ: بیڈ شیٹ درست کریندی بظاہر اپنے کم کار وچ مصروف کھڑی ہے پراوندی توجہ
- اسلم دے فون در ہے۔
- زرینہ: کیندا فون ہئی؟
- اسلم: پتہ نی کیندا فون ہئی۔
- زرینہ: (خوشامد دے انداز وچ) اے بھلا کار کتنے پسیاں وچ مل ویندی ہے
- اسلم: کار پسیاں وچ نی ملدی..... لکھاں روپے لگدن، لکھاں روپے
- زرینہ: لکھاں روپے (سوالیہ انداز وچ)

اسلم: ناں حیڈا کیا خیال ہے مفت مل ویندی ہے
 زرینہ: (ماپوس تھی ویندی ہے) صرف چہرے دا تاثر
 اسلم: گھردی دیوار تے لگی ہک تصویر کون بغور ڈیکھن لگ پوندے۔ تصویر وچ ہک
 کار تیز رفتاری نال ویندی ڈسدی ہے۔

منظر ۵

کیمبرہ تیز رفتاری نال ویندی کار کون فوکس کریندے ہوئے اسلم درمزدے..... اچانک فون دی گھنٹی وچدی ہے۔

اسلم: ہیلو.....

کمال احمد: (ڈوجھے پاسوں) جی میں لی سی کی کان پرائیویٹ لمٹیڈ کمپنی دے انفارمیشن
 ڈیپارٹمنٹ توں بولید اپیاں پیاں میڈاناں کمال احمد ہے کیا تھا کون سا ڈی کمپنی
 ولوں کوئی خط ملیے؟

اسلم: کوئے ناں جناب سا کون تاں کوئی خط پترنی ملیا۔

کمال احمد: جناب تھا کون مبارک ہووے

اسلم: خیر مبارک پر کیڑھی گاہر دی؟

کمال احمد: تھا کون مبارک ہووے سا ڈی کمپنی دی سالانہ قرعہ اندازی وچ تھا ڈی کار انعام

وچ نکلی ہے تہاں گاڑی دی وصولی کیے سا ڈی کمپنی دے نیچر نال رابطہ

کرو۔ انہاں دا فون نمبر میں تھا ڈے موبائل تے Send کریندا

پیاں..... (کال منقطع تھی ویندی ہے)

اسلم: (چہرے اتے حیرانی تے خوشی دا تاثر) کار..... قرعہ اندازی وچ..... یا

میڈے

مولا..... وڈی جلدی سن گھدی ہے توں سا ڈی.....

زرینہ: سچ جچی..... سا ڈی کار..... قرعہ اندازی وچ نکل آئی ہے..... شکراے

میڈیاں باجیڈا لکھ لکھ شکراے۔

اسلم: موبائل فون کون غور نال ڈیہدا کھڑے تے Message موصول تھیندے

اے ڈیکھو زرینہ بیگم..... نیچر صاحب دا نمبر تے انہاں دا

ناں..... علی رضا..... لگدے سچی مچی سا ڈی کار قرعہ اندازی وچ نکل آئی ہے۔

زرینہ: جلدی کر جلدی..... نیچر صاحب نال کال ملاؤ.....

اسلم: موبائل توں نیچر صاحب دا نمبر یاد کریندے ہوئے (خود کلامی) واہ میڈے

مولا.....اے تاں

سچی مچی کارنکل آئی ہے۔ مولا توں بڑا مہرباں ایں (فون کال مل ویندی ہے) جی
سسئیں آپ داناں؟

میجر علی رضا:

جی میں علی رضا.....تساں مسٹر اسلم بلییدے پئے او

جی جی میڈاناں اسلم ہے پتہ لگیے قرعہ اندازی وچ میڈے ناں کوئی کارنکل

اسلم:

اے۔

جی تہاڈا پورا ناں تے ولدیت؟

میجر:

میڈا پورا نام محمد اسلم ولد چراغ دین

اسلم:

تساں ٹھیک ڈاہ منٹ بعد دوبارہ فون کرو (کال منقطع تھی ویندی اے)

میجر:

(اسلم دی ذال پانی دا گلاس گھن تے کھڑی ہئی اچانک اوندے ہتھوں پانی دا

زرینہ:

گلاس ڈھندے تے اسلم اپنا پیر پکڑ گھندے)

اے..... اوئی..... زخمی کر ڈتی پیرا میڈا..... جلدی کر کوئی پٹی گھن

اسلم:

آ..... اللہ توں خیر کریں..... نویں نویں کارٹن والی ہے تے اتوں میڈا پیر زخمی تھی

گئے ہن میں کارکوں بریکوں کینویں لیساں۔ (موبائل فون دی گھٹی وجدی ہے)

اے گھنو..... فون سنو

زرینہ:

میں آہداں توں جلدی نال میڈے پیر کوں پٹی کر خون وگدا پئے

اسلم:

میں آہدی آں تساں جلدی نال فون سنو..... فون وجدا پئے

زرینہ:

اورے ڈے (موبائل فون لیتے ہوئے)

اسلم:

اسلم صاحب تہا کوں مبارک تھیوے۔ اساڈی کمپنی دی طرفوں تہاڈی کارانعام

میجر:

وچ نکلی اے

میجر صاحب تہاڈی کمپنی صرف مبارک باد ڈیندی اے یا سچی مچی کارودی ڈیندی

اسلم:

ہے۔

تساں ایں کروترے ڈینہہ دے اندر اندر اپنا اصل شناختی کارڈ تے ڈوگواہوں

میجر:

دے نال کراچی آونجو۔

سسئیں اے تاں بہوں مشکل ہے

اسلم:

جے تساں کراچی نہیں آسکدے تاں اساں تہاڈی کارکوئیروس دے ذریعے

میجر:

بھجاو ڈیسوں۔

اے ٹھیک اے پر.....؟

اسلم:

میں تہا کوں کورئیروس دا نمبر Send کر ڈینداں تساں انہاں دے کول کرایہ

میجر:

وغیرہ کچھ گھنٹوں..... اومیڈے نال رابطہ کر لیں تاں میں تہاڈی کار بلٹی کراڈیساں
ایڈے بعد ساڈی کمپنی دانما سندہ تہاڈے کول گھر آتے کاغذی کاروائی پوری
کر گھنسی۔

(کال منقطع تھی ویندی ہے)

کیا آہدائی نیچر؟

زرینہ:

آہدائی میں تہا کول کورئیر سروس والیاں دانمبر Send کرڈینداں تاں انہاں
نال کار دے کرائے دی گاہہ کر گھنو۔

اسلم:

اے اے گھنوں Message دی ٹوں ٹوں.....

زرینہ:

موبائل فون تے Message پڑھدے ہوئے فون نمبر یاد کرن لگ

اسلم:

پوندے۔

منظرے

کارگو کورئیر سروس دا دفتر

کورئیر سروس دے دفتر فون کریندے..... ہیلو.....

اسلم:

جی فرماؤ..... کون.....؟

کارگو کورئیر:

میں جی اسلم ولد چراغ دین.....

اسلم:

جی جی تہاڈی کار دی اطلاع سا کول مل گئی اے اساں تہاڈے کول کار پچاون دا

کارگو کورئیر:

کرایہ کراچی توں بہاولپور 17500 روپے گھنوں جیندے وچ روڈ انشورنس

وی شامل ہے۔

کار ساڈے کول کڈاں تک بچ ویسی؟

اسلم:

کل سویرے نموں وچے ساڈا اثر الر روانہ تھیسے۔ تاں کمپنی والیاں کول آکھو او

کارگو کورئیر:

تاں اے ڈسوتہا کول کاردا کرایہ اساں کینوں بھیجوں۔ اتے گڈی ساڈے

اسلم:

کول بچ ونجے۔

اے وی بھلا کوئی مشکل ہے۔ تاں گڈی دا کورئیر سروس کرایہ 17500 روپے

کارگو کورئیر:

میڈے آن لائن اکاؤنٹ وچ بھیج ڈیو۔

اسلم: (حیرانی نال): آن لائن اکاؤنٹ وچ 17500 روپے پر..... او..... کینوں؟

کار ساڈے در بھیج ڈیون۔

کارگوکوریئر: میں اپنا آن لائن اکاؤنٹ نمبر Send کر ڈینداں.....تساں رقم این نمبر تے بھیج ڈیوتے بے فکر تھی ونجو۔

زرینہ: (اسلم دے کن وچ) توں فون بند کر.....جینویں او آہدے توں انویں کر.....اسلم موبائل فون بند کر بندے تے نال Message ملدے۔

اسلم: اے ڈیکھ زرینہ.....غور نال اکاؤنٹ نمبر وی آگئے۔

زرینہ: (غور نال آن لائن اکاؤنٹ پڑھدی ہے)

ڈیکھ اسلم احتیاط نال روپے جمع کر انویں کتھائیں کہیں بے بندے دے اکاؤنٹ وچ پیسے نہ جمع کرا چھوڑیں۔

منظر ۸

اسلم ہک بنک وچ 17500 روپے جمع کراتے باہر آندا ڈس دے تے اوندے چہرے تے خوشی دا تاثر ہے

منظر ۹

اسلم موبائل فون کریندا پئے تے ڈوجھے پاسے کارکوریئر سروس دے دفتر وچوں ہک بندہ بولیندا پئے۔

کارگوکوریئر: جی تھا ڈی رقم مل گئی اے تے اسماں کارٹر اترتے لوڈ کرا دتی ہے۔ میں تہا کوں کار

بلٹی نمبر کوریئر نمبر تے ڈرائیور دا موبائل نمبر Send کریندا اپیاں مزید معلومات کیتے رابطے وچ رہو اے (کال منقطع تھی ویندی ہے)

منظر ۱۰

اسلم: (اپنی ذال زرینہ در ڈیہدے ہوئے) چلو ہن اے تاں تسلی تھی گئی جو کاردا کرایہ

لوڈنگ انہاں کوں آن لائن بنک سروس دے ذریعے مل گئے تے کاروی روانہ

تھی گئی اے۔ (بال خوش پئے تھیندن)

بال: ساڈی گڈی آگئی.....ساڈی گڈی آگئی

زرینہ: وے چپ کرو.....بہوں شور نہ مچاؤ، گڈی آون تاں ڈیو

اسلم: میں آکھیا بیگم زرینہ میں تاں موٹر سائیکل تے مٹی پھک پھک تے تنگ آگیا

ہم۔ موبائل فون تے Message Receive دی ٹوں ٹوں

زرینہ: شکر اے.....جواب تاں آیا۔

اسلم: زرینہ بیگم جی.....کار بلٹی نمبر.....کوریئر نمبر تے ڈرائیور داناں تے اوندا فون

نمبر وی آگئے۔

زرینہ: ایندا مطلب اے رسید مل گئی اے۔

اسلم: زرینہ بیگم ہن زمانہ بہوں اگاں ٹر گئے..... گھر بیٹھے سارے مسئلے موبائل فون اتے آن لائن حل.....

زرینہ: اچھا ہن سم پوو..... بہوں رات تھی گئی اے..... رب خیر کرے کل تیکر کار گھر آویسی

منظر ۱۱

اسلم اوندی ذال زرینہ تے بال ناشتہ کریندے پٹھن موبائل فون دی گھنٹی وجدی ہے۔

اسلم: جی ہیلو کون؟

ڈرائیور: (ہیلو میں ڈرائیور گل زمان بولتا ہے یہ گاڑی انعامی سکیم کا ہمارے پاس ہے آپ کا نام اسلم ہے نا؟)

اسلم: جی جی میں اسلم بلیندا پیال

ڈرائیور: تمہارا گاڑی پر 10% ٹیکس لگے گا ہم ادھر چیک پوسٹ سکھر سے بولتا ہے یہ کہتا ہے 85000 روپے ایکسائز ٹیکس لگے گا آپ کمپنی والیاں نال گل کرو۔ (اسلم موبائل فون بند کر ڈیندے تے موبجھا ڈکھدے)

زرینہ: خیر تاں ہے؟ کیا گاہہ ہے؟

اسلم: کار چیک پوسٹ تیکر پہنچ آئی ہے ڈرائیور دا فون ہی آہا ہی جو ایکسائز ٹیکس 85000 روپے بھرنا پوسی۔

زرینہ: ناں اے ایکسرسائز والے کون تھیندن۔ گاڑی آسا ڈی ہے..... اوماے گلدن۔ اسلم توں انہاں دی کہیں کون شکایت کریا کہیں دی منت تر لاکر۔

اسلم: توں صبر کر سا ڈی حق حلال دی انعامی اسکیم وچوں کارنگلی ہے تے اسان کارتاں گھن تے راہسوں۔

اسلم: میں گاہہ کرینداں کمپنی والیاں نال۔ (اسلم موبائل فون تے نمبر ملیدے)

اسلم: جی میں اسلم ولد چراغ دین..... بہا و پور توں.....

نیچر: جی..... گاہہ اینویں ہے ایکسائز ٹیکس تاں بنزدے تسان 85000 روپے جمع کرا ڈیوے گورنمنٹ کھاتے وچ وچنچے۔ اسان کوشش کریسوں تہا کون 50% رقم واپس مڑا وے کیوں جو تہا ڈی کار انعامی سکیم دی ہے تسان 85000 سا ڈے آن لائن اکاؤنٹ وچ جمع کرا ڈیو اسان اتھاؤں بہہ تے کارا ایکسائز والیاں توں کلیئر کرا ڈیوں (موبائل فون بند تھی ویندے)

زرینہ: ہائے میں مرگئی..... پورے 85000 روپے

اسلم: ناں تے 10 لکھ دی کار..... اینویں لہ پوندی اے کج نہ کج تاں خرچ تھیدا
ای اے ناں۔

زرینہ: اے..... اے گھن میڈیاں سونے دیاں چوڑیاں تے اے سونے دے
کانٹے اے ویچ وٹا کے جمع کرا پیسے۔

اسلم: اوراں ڈے..... ایناں کول ویچ کے پیسے آن لائن اکاؤنٹ دے ذریعے
بھجواواں کار سکھرتیکر آگئی اے تاں گھروی آویسی۔

منظر ۱۲

اسلم سناردی دوکان ویچ زیور وچیندے تے روپے گھندے ہوئے۔

منظر ۱۳

اسلم اتے اوندی ڈال وچوں وچ پریشان تے گھا برے ہوئے پٹھن اچانک انہاں دے گھر ویچ دور نزدیک دے کج رشتہ دار
داخل آتھیدن۔

ہک تربیت: مبارکاں بھئی مبارکاں، لکھ لکھ مبارکاں

ہک مرد: بھرا اسلم میں سنیے قرعہ اندازی ویچ تہا ڈی کار نکلی اے۔

ہک بزرگ: پترتوں بہوں خوش قسمت ایں حیڈے تے اللہ دا بہوں کرم تھئے۔

ہک نیگر: ہن تے موجاں ای موجاں چاچو اسلم میکوں کاردی ریس ویچ حصہ گھنن دا

بہوں شوق ہے میکوں تساں گڈی سکھن کیجے ضرور ڈیونی ہے۔

تربیت ۲: (خالہ ٹائپ) اے اے گھن دھی زرینہ مٹھائی کھا میں تاں خوشخبری سن تے لڈو گھن آئی آں
..... اورے آؤ ٹینگو، گڈو تے سلٹی اے گھنوکھاؤ (رل مل تے ہاسے)

زرینہ: (اسلم دے کن ویچ) میں آہدی آں تساں فون کرتے پچھو سا ڈی کار حالی تیکر

کیوں نی آئی؟ اج پورا ہفتہ گزر گئے بھلا اے وی کوئی گاہہ ہے؟ کمپنی والے

تاں آہدے ہن ڈوجھے ڈینہہ گاڑی تہا ڈے گھر پہنچ ویسی اساں تاں انہاں

دیاں ساریاں شرطیں وی پوریاں کر ڈیتین۔

اسلم: (ول ول موبائل فون ملیندا بیٹھے) بھئی حدھی گئی اے ناں کمپنی والے فون

چیندن ناں کورنیر والے تے ناں ڈرائیور دا نمبر ملدا ہے۔

بزرگ: تیکوں کاردی مبارک تاں اساں ڈے بیٹھے ہیں پر اصل گاہہ تاں توں ساکوں

ڈسائی نی جو اے کار تیکوں کیوں ملی ہے؟

زرینہ: میں ڈسیندی آں چاچا جی.....

زرینہ: چل توں آپ ڈس

- اسلم: چا چا جی اوراں تھیوناں.....کن ان کرو.....میکوں ناں ہک ڈینہہ
.....ہک بندے دافون آیا ہی.....
- بزرگ: (اپنے چہرے دے تاثرات کج ایں طراں ڈیندے جو اونکوں ساری گاہہ سمجھ
آگئی اے) تاں ایں آکھو.....تہاڈے نال فراڈ تھی چکے فراڈ، اج کل بہوں
سارے فراڈیے اینویں لہیدے ہمیں لوکاں کوں.....
- زرینہ: ہائے میں مرگئی۔ میں لٹی گئی.....ہائے میڈیاں سونے دیاں ونگاں میرے
سونے دے کانٹے، جھیکے۔
- اسلم: (روندے ہوئے) ہائے او فراڈ کرن والیو.....بے درد لوکو.....تساں
ساڈے نال چنگانی کیتا.....
- زرینہ: (بے ہوش تھی دیندی ہے تے گھراچ آئیاں تریمتیں اونکوں پانی پلان دی کوشش
کریدن اوندی دھی سلمیٰ اپنی ماکوں تسلی دیندی پئی ہے۔
- اسلم: ہائے او ظالم لوکو.....فراڈ کرن والیو.....تساں اے کیوں نی سچیدے
جو تہاڈے فراڈ کرن نال کہیں غریب دی سبھ کمائی لٹ ویندی ہے ہائے اولو کو
لاچ نہ کرا ہے۔ نہیں تاں میڈے وانگوں بہوں پچھتا سو۔

نکڑ ناک

- ۱۔ میڈو نیم خواندہ۔ عمر 40 سال
- ۲۔ ایک بچہ کم عمر 10 سال
- ۳۔ گا ہک مختلف لوگ
- ۴۔ باؤ جی: باشعور شہری۔ عمر 35 سال
- ۵۔ تین بچے: کھلونا پستول اکلا شکوف لئے ہوئے
- ۶۔ مولانا عبدالصمد: عمر 50 سال
- ۷۔ نشئی: عمر 35 سال
- ۸۔ جگو بد معاش: عمر 35 سال
- ۹۔ پولیس مین 1
- ۱۰۔ پولیس مین 2
- ۱۱۔ بے روزگار نوجوان
- ۱۲۔ خاتون (شٹل برقعہ)
- ۱۳۔ فیقا
.....
- ۱۴۔ خوش پوش نوجوان
.....
- ۱۵۔ بہر وپیا
.....

.....	۱۶۔ میاں بیوی
.....	۱۷۔ شاعر
.....	۱۸۔ ورکنگ جرنلسٹ
.....	۱۹۔ ملک صاحب

سین نمبر 1

منظر۔ ایک گلی کا منظر

(لوگوں کی آمد و رفت)

گلی کے درمیان چائے کا کھوکھا نما ہوٹل۔۔۔۔ ہوٹل والا (میدو) چائے بنا رہا ہے چھوٹا (کم عمر بچہ) چائے گا ہوں کو دے رہا ہے کچھ لوگ چائے پی رہے ہیں جن کی تعداد سات سے دس ہو سکتی ہے چائے کے کھوکھے میں ایک ٹیپ ریکارڈر سے گانے کی آواز آرہی ہے۔ اچانک ایک گیند ہوٹل والے کے برتنوں میں گرتی ہے برتن ادھر ادھر بکھر جاتے ہیں گا ہک ڈراور سہم جاتے ہیں اور پھر سنبھل جاتے ہیں۔ چھوٹا کم عمر بچہ دوڑ کر گیند پکڑتا ہے اور گیند سے کھیلنے لگتا ہے گیند کو ٹپے دے رہا ہوتا ہے۔

میدو:- برتنوں کو سیدھا کرتے ہوئے

محلے کے بچے بھی آفت ہیں آفت۔۔۔۔ سارا دن گیند ہے اور یہ بچے ہیں۔۔۔ ان کے ماں

باپ کو شکایت کریں تو منہ کو آتے ہیں۔۔۔

گا ہک:- بچے کھیڈن ناں تے ہو رکی کرن؟

میدو:- بچے کھیڈن ضرور کھیڈن پر میرا کیا قصور ہے کہیں میدان میں جا کر کھیلیں۔ ہر وقت کرکٹ

گلیوں میں اور نقصان میرے برتنوں کا!!

گا ہک:- چاچا میدو کیسی باتیں کر رہے ہو۔۔۔ سٹھیا گئے ہو گراؤنڈ ہیں نہیں بچوں نے کہیں نہ کہیں کھیلنا

تو ہے۔۔۔ یہ ان کی یہی تو عمر ہے۔۔۔۔

میدو:- (چھوٹے کو ڈانتے ہوئے) اوئے نالائق تو رکھ۔۔۔ رکھ اس گیند کو۔۔۔ تمہارے کھیلنے کے

لیئے نہیں ہے۔ یہ لو چائے باؤجی کو دو۔۔۔ گیند مجھے دو میں دیکھتا ہوں کون لینے آتا ہے گیند

مجھ سے! (چھوٹا اداسی اور مایوسی سے چائے کا ٹرے اٹھا کر گا ہکوں کی طرف جاتا ہے)

سین نمبر 2

Situational Music Expression

دو بچے کھلونا کلاشکوف لے کر ایک کم عمر غریب بچے کے پیچھے آ رہے ہیں غریب بچے نے ڈراور خوف سے ہاتھ اوپر اٹھائے ہوئے ہیں غریب بچہ ڈراور خوف سے لڑکھڑا کر گرتا ہے۔ دو بچے جن کے ہاتھ میں کھلونا کلاشکوف ہے وہ تھپہ لگاتے

ہیں۔۔ ایک بار لٹش مولانا جن کے ہاتھ میں تسمیہ ہے وہ ادھر سے گزر رہے ہیں۔

میدو:- (اوپچی آواز میں) اجی محترم مولانا حاجی عبدالصمد صاحب اپنے پوتروں کو تو دیکھئے

۔۔۔ اُدھر دیکھئے۔۔۔

مولانا حاجی عبدالصمد:- السلام علیکم ورحمۃ اللہ، کھوکھے کے بچوں پر بیٹھے لوگ وعلیکم سلام کہتے ہیں۔۔

مولانا حاجی عبدالصمد:- کیا ہوا میاں۔۔۔۔ یہ عمر ہی ایسی ہے بچے ہیں بس کھیل رہے ہیں۔

ایک آدمی:- مگر مولانا صاحب یہ ابھی سے ان کے ہاتھ میں کھلونا نما پستول کلاشنکوف۔۔۔۔

مولانا حاجی عبدالصمد:- دیکھئے بھائی صاحب یہ بچے ابھی سے پستول کلاشنکوف سے کھیلیں گے تو کفر

کے خلاف لڑیں گے، برائی کے خلاف لڑیں گے

باؤجی:- مولانا صاحب کیا غربت، کم علمی، نشے کی لعنت کے خلاف جہاد نہیں ہو سکتا؟ برائی کے

خلاف عقل بھی تو استعمال کی جا سکتی ہے؟

مولانا عبدالصمد:- باؤجی آپ مجھ پر طنز کر رہے ہیں لیکن میں آپ کو بتا دینا چاہتا ہوں جب تک دنیا میں

اسلام کا بول بالا نہیں ہو جاتا کفر کی تاریکی چھٹ نہیں جاتی ہم اسی طرح ذلت کی گہرائیوں

میں ڈوبے رہیں گے اس وقت ضرورت ہے اس بات کی کہ ہم جذبہ جہاد سے سرشار ہوں

ہنود و یہود سے اپنا رابطہ و تعلق توڑ دیں، اسلام کو خطرے سے نکالیں۔

باؤجی:- ٹھہریئے مولانا صاحب! آپ اکثر جذبہ بانی ہو جاتے ہیں ہمارے پاس بیٹھیں چند لمحے عطا

کیجئے۔ آئیے چائے پیجئے، اخبار پڑھیئے، آرام سے دو گھڑی بات کرتے ہیں۔

مولانا حاجی عبدالصمد:- میں اخبار نہیں پڑھتا اس میں ہر روز قتل، ڈکیتی، اغواء اور حادثات کی خبریں چھپتی

ہیں میرا دل ملول ہوتا ہے اور۔۔۔ اور اخبار میں عریانی فحاشی پھیلانے والی تصاویر چھپتی ہیں

اخبار پڑھ لو تو لگتا ہے کہیں بھی امن سکون نہیں ہے۔ میں صرف روحانی کتابوں کا مطالعہ کرتا

ہوں ویسے بھی اس وقت مجھے جلدی ہے میں نے آج ایک جگہ خطاب کرنا ہے۔ مجھے

اجازت دیجئے۔ اللہ حافظ۔۔۔۔

باؤجی:- اچھا مولانا صاحب! آپ کی مرضی۔۔۔ ہمیں تو اخبار پڑھنے اور چائے پینے سے کسی نے

نہیں روکا۔

باؤجی:- اخبار پڑھ رہے ہیں چند آن پڑھ گا ہک انکے قریب آ کر بیٹھ جاتے ہیں جبکہ ایک گا ہک (جو

شکل سے نشی، مجر، اور کمزور بد معاش لگتا ہے) بیچ پر بیٹھا اخبار کا ایک صفحہ پڑھ رہا ہے۔۔۔۔

ایک آواز 1:- باؤجی کوئی خبر سانوں وی پڑھ کے سناؤ۔۔۔

آواز 2:- باؤجی کوئی غریباں لئی کوئی چنگی خبر اخبار وچ ہے کہ نہیں،؟

آواز 3- اوئے چھوٹے چار چانواں تے چار بند ملائی والے لیا ٹاٹ۔۔۔

میدو:- امن کرو بھئی امن ابھی چائے آ جاتی ہے۔۔۔۔

آواز:- ہاں جی ہاں۔۔۔۔

آواز:- پوری خبر تے سناؤ۔۔۔

باؤ جی:- میں نے تو آپ کو پوری خبر سنا دی ہے اتنی ہی تھی خبر۔۔۔

اچانک جگو بدمعاش اور نشی (جو کہ لنگڑا کر چل رہا ہے اور دیگر کن ٹٹوں کے ساتھ چائے والے کھوکھے پر آجاتے ہیں جگو آتے ہی بیخ پر ایک ناگ رکھتا ہے اور ایک ہاتھ سے باؤ جی کا گریبان پکڑ لیتا ہے۔۔۔۔۔۔۔۔

جگو:- اوئے تینوں نہیں پتہ میں کون آں توں ساڈے بندے دے ہتھوں اخبار کیوں کھویا اے۔۔

کن ٹٹا:- تے چا ایدے پیر تے گرم گرم کینے سٹی اے۔۔

میدو:- جگو پہلوان! جگو پہلوان! مینوں معاف کر دیو چا چھوٹے دی غلطی نال۔۔۔۔۔ میں چھوٹے

دی چھٹی کرادیاں گا ایدی ماں زبردستی میرے ذمے لاگئی اے۔۔۔۔

جگو:- اوئے باؤ توں سنیا اے روز اتھے اچی اچی آواز وچ خبراں پڑھداں این تینوں بڑا شوق اے

ریڈیو پن دا۔۔۔ مختلف آوازیں:- لوگ جگو کی منتیں کر رہے ہیں، چھڈو جگو جی،،، رہن

دیو۔۔۔ باؤ ہوراں نوں چھڈ دیو۔۔۔ معاف کر دیو۔

جگو:- (نخوت سے) چل تینوں معاف کیتا آئندہ توں اتھے بیٹھ کے اچی اچی آواز نال اخبار

نہیں پڑھیں گا۔ تے نالے ساڈے بندیاں دی پچھان رکھیا کر (کن ٹٹوں اور نشی کی طرف

اشارہ کرتے ہوئے) دیکھو لے اے ساڈے بندے۔

ہاں نالے اک گل ہور دی سن لو کچی آبادی دے مالکانہ حقوق صرف اونوں ملن گے جھوں

ملک صاحب آکھن گے تہانوں پتہ ہے (ارد گرد جمع لوگوں سے مخاطب ہو کر) ملک

صاحب نے کچی آبادی والی تھاں تے جھوں پیٹھن دا حکم جاری کیتا سی اونوں اٹھادی

سکدے نیں اوئے باؤ اک گل ہور دی سن لے اتھے میدو دے کھوکھے تے بیٹھ کے لوکاں

نال بحث تکراروی نال کریا کر۔۔۔

جگو:- اوئے میدے (ہٹل والا) توں اتھے اک بورڈ لوا۔۔۔ اوہدے اتے لکھ ”یہاں سیاسی

گفتگو کرنا منع ہے“

اے میرا نہیں ملک صاحب دا حکم اے

میدو:- ٹھیک اے جناب!

جگو:- اوئے میدے۔۔۔

میدو:- جو حکم جناب!

جگو:- سانوں اک اک گلاس ملائی والا دودھ پلاتے۔۔

میدو:- (بات سمجھ جاتا ہے) صندوقچی سے نوٹ گن کر جگو کی جیب میں لاکر ڈالتا ہے جگو اور اس کے

پولیس:- جاء جاء-----

میدو:- چنگا جی تسی امن کرو۔۔۔۔

میدو چلا جاتا ہے ، سٹیج پر صرف دو کرسیاں پڑی ہیں پولیس والے گلی میں ٹہل رہے ہیں۔
ایک نوجوان Entry دیتا ہے اسکے ہاتھ میں Documents ہیں شیو بڑھی ہوئی ہے

-- پولیس والوں کے قریب آ جاتا ہے۔

پولیس والا 1:- صدقے جانواں کتھے جارہے ہو۔۔۔۔

بے روزگار:- میں جی عمران۔۔۔۔ (گھبراتے ہوئے) میرا نام عمران ہے میں گریجویٹ ہوں بے

روزگار ہوں۔۔۔۔

پولیس والا 2:- بے روزگار عمران جی۔۔۔۔ صدقے جانواں تسی شیو کیوں نہیں بنزوائی۔۔۔؟

بے روزگار:- پیسے نہیں ہیں۔۔۔۔

پولیس والا:- پیسے کیوں نہیں ہیں۔۔۔۔؟

بے روزگار:- نوکری نہیں ہے اس لئے

پولیس والا 1:- نوکری کیوں نہیں ہے؟

پولیس والا 2:- جے تیرے کول پیسے نہیں تے فیر خالی جیب تینوں جرأت کیوں ہوئی ساڈے سامنے

آن دی۔

پولیس والا 1:- چل فیرا پنج کر میرا سردبا (بے روزگار کچھ دیر پولیس والے کا سردبا بتاتا ہے اور اسے

جانے دیتے ہیں۔)

(ایک عورت پانچ بچوں کے ساتھ جارہی ہے پولیس والے روک لیتے ہیں عورت نے

ٹشل والا برقعہ پہنا ہوا ہے۔)

پولیس والا 1:- اے بی بی مائی بچیاں دی فوج نال کتھے جارہی ایں۔

پولیس والا 2:- مائی بچے تہاڈے اپنے نیں؟

مائی:- آہو ماشاء اللہ میرے اپنے نیں

پولیس والا 1:- کنے بچے نیں۔۔۔۔

مائی:- ماشاء اللہ پنج بچے نیں۔

پولیس والا 2:- کنتری کر بھئی پورے پنج نیں!

پولیس والا 1:- گنتی کرتا ہے (بچے کبھی ادھر ہو جاتے ہیں تو کبھی ادھر)

پولیس والا 2:- بچے تے ست نیں جناب!

پولیس والا 2:- مائی تے آکھدی اے پنج نیں۔

مائی:- آہو پنج نیں۔

دوخوش پوش یگ لڑکیاں اور دولڑ کے Entry دیتے ہیں (فیقا ڈنڈ بیٹھکیں نکال رہا ہے)

لڑکی 1. کیا بات ہے آپ یہ کیا کر رہے ہیں۔

فیقا:۔۔۔ باجی جی۔۔۔ کہتا ہوا ان کے قریب آجاتا ہے

لڑکی ۲:۔۔۔ یہ کیا بتمیزی ہے۔۔۔۔۔ یہ سلوک کرتے ہیں آپ عام شہریوں کے ساتھ۔۔۔

پولیس مین:۔۔۔ پہلے آپ تو اپنا تعارف کرائیں ہم نے تو ایک مشکوک آدمی پکڑا ہوا ہے۔

لڑکی:۔۔۔ ہم ورکنگ جرنلسٹ ہیں۔۔۔ اخبار کے دفتر سے آرہے ہیں۔

لڑکی:۔۔۔ فیقہ کیا ہوا آج تم دفتر کیوں نہیں آئے

فیقا:۔۔۔ وہ جی میں سلطان راہی کی فلم دیکھنے چلا گیا تھا جی کر رہا تھا بہت دنوں سے

پولیس مین:۔۔۔ یہ تو جی ادھر چوک میں کھڑا ہو کر نقص امن کر رہا تھا۔

نوجوان لڑکا:۔۔۔ اوئے فیقہ تو کیا کر رہا تھا۔۔۔

فیقا:۔۔۔ میں تو جی فلم کے ڈائریلاگ یاد کر رہا تھا بس ذرا اونچی آواز ہو گئی تھی۔

لڑکی:۔۔۔ یہ ہمارے اخبار کے دفتر میں کام کرتا ہے آپ اسے اور ہمیں جانے دیں۔

پولیس مین 2:۔۔۔ چلو جی جاؤ۔۔۔

پولیس مین:۔۔۔ پریس والیاں نوں کون روک سکد اے۔

(نوجوان میاں بیوی ٹہلتے ہوئے پولیس والوں کے پاس آتے ہیں۔۔۔)

پولیس مین ۲: (گھڑی دیکھتے ہوئے) رات گیارہ بجے واک؟

بیوی:۔۔۔ دراصل ہماری ابھی ابھی شادی ہوئی ہے۔ ہم نے سوچا ذرا واک کر لیں۔

نوجوان:۔۔۔ جی ہاں۔۔۔۔۔

پولیس مین:۔۔۔ مگر آپ اپنی شناخت کرائیں؟

نوجوان:۔۔۔ شناختی کارڈ دکھاتا ہے۔

پولیس مین:۔۔۔ یہ نہیں ہم تو نکاح نامہ دیکھیں گے

نوجوان:۔۔۔ اس وقت نکاح نامہ؟

پولیس مین 1:۔۔۔ جی ہاں۔۔۔۔۔

پولیس مین 2:۔۔۔ ہمیں تو تصدیق چاہیے۔

نوجوان:۔۔۔ اس وقت تو یہ ممکن نہیں ہے

پولیس مین:۔۔۔ کیوں ممکن نہیں ہے؟

پولیس مین:۔۔۔ (شاہراہ مسکراہٹ سے) جناب تسی نوجوان ہونا ممکن نوں ممکن بناؤ ناں؟

لڑکی:۔۔۔ یہ آپ کیا پہیلیاں بچھوارہے ہیں۔؟

پولیس مین:۔۔۔ (نوجوان کے کان میں بات کرتا ہے)

گملا ندے پھل

کردار:

- ۱۔ ما
- ۲۔ پیو
- ۳۔ نومی
- ۴۔ کچھ آوارہ بال
- ۵۔ راہ گیر تربیت
- ۶۔ وکیل استغاثہ
- ۷۔ وکیل صفائی
- ۸۔ پولیس انسپکٹر
- ۹۔ گواہ
- ۱۰۔ جج

منظر (ہک عام جھیاں گھر)

ترتیب (ذال): آگے اوگھر.....گھر دارستہ لہچے

مرد (شوہر): ہر ویلھے شور مچندی راہویں۔ کڈائیں خیر خبر نہ پچھیں؟
 تربیت: میں سبھ جانڈی آں..... تیکوں سنگتیاں یاراں توں فرصت ملے تاں؟
 مرد: اچھا..... اچھا چپ کر..... ڈھیر آلا ناں..... کھانا گھن تے آمیکوں
 بہوں بھک لگی اے۔

تربیت: میں کجھ نی پکایا.....
 (ذال، مرد آپس وچ اچا اچا الاؤن پنے ویندن، بحث تکرار وھ ویندی ہے
 تے نومی (بال) گھر وچ جھگڑا تھیرا ڈیکھ تے، ڈر تے گھروں باہر نکل
 ویندے)

منظر ۲

نومی (بال): سڑک دے کنارے پارک وچ ہک بیچ اتے کلبا بیٹھے کجھ بے بال نومی تے
 آسے پاسے آتے.....
 ہک بال: تھیڈے ناں کیا ہے؟
 نومی: (ڈردے ہوئے)..... نو..... نومی۔
 ڈوجھا بال: نو..... می..... (تہقہ لیدن)
 تربیجھا بال: ساڈے نال کھپڈسیں؟
 نومی: کیا؟
 پہلا بال: (اے ڈیکھ) ہوا وچ ہک روپے آلا سکھ سٹیندے
 ڈوجھا بال: چل نومی سکھ لہ تے آ..... جلدی بھج تے
 نومی: جلدی نال بھج دے تے سکھ لہ آندے
 پہلا + دو جھاتے تربیجھا بال: (ہک ڈوجھے کوں ڈیہدن تے نومی کوں شاباش ڈیندن) نومی توں
 بہوں ہشیرا میں بھئی

منظر ۳

ہک تربیت ہتھ وچ پرس گھن تے کلھی ویندی پئی ہوندی ہے آوارہ بال آپس وچ صلاح کریندن تے وت نومی دے کن وچ
 کھسر پھسر کریندن، نومی دیاں اکھیں وچ چمک آ ویندی ہے، نومی اوں تربیت دے پچھوں بھج دے نومی اوں تربیت دا پرس
 چکھن دی کوشش وچ، تربیت شور مچندی ہے تے کجھ راہ گیر ل تے نومی کوں پکڑ گھندن۔

(نومی بالاں دی عدالت وچ)

وکیل استغاثہ: مائی لارڈ اجو کے مقدمے دی کاروائی شروع کرن دی اجازت ڈتی ونجے۔
 جج: اجازت ہے۔

وکیل استغاثہ: جناب والا ملزم نعمان عرف نومی اتے اے الزام ہے جو اوگلیاں، محلیاں وچ شاپنگ کیے وچن والیاں تریختیں دے پرس چھک تے بچ ویندا ہئی۔

وکیل صفائی: جناب والا ایہ جھوٹ ہے..... بہتان ہے۔

وکیل استغاثہ: جناب والا..... اے سچ ہے..... مختلف تھانیاں دیاں رپورٹاں ایس

گاہر دی شہادت ہن.....

جج: ملزم کوں پیش کیتا ونجے۔

آواز: نعمان عرف نومی، حاضر ہو

وکیل صفائی: جناب والا تاساں آپ ای ڈیکھو..... کیا بارہ سال دی عمر دابال، اینویں کر بہوں نا سمجھ تے معصوم ہے۔

وکیل استغاثہ: جناب والا..... وکیل صفائی..... جذبات داسہارا گن تے ملزم کوں نا سمجھ تے

معصوم آکھ تے اوندے جرماں تے پردہ پیندے پین مگر جناب والا قانون دی

شہادت تے دلائل دی ضرورت ہوندی ہے۔ جناب والا بے اجازت ہووے تاں ملزم توں

کچھ سوال پچھے وچن۔

جج: اجازت ہے.....

وکیل استغاثہ: نعمان عرف نومی ٹیڈا ناں ہے۔

نومی: (خاموشی نال سر ہلیندے)

وکیل استغاثہ: ٹیڈے اتے الزام ہے جو توں شہر دے مختلف محلے گلیاں وچ آندیاں ویندیاں،

تریختیں کولوں پرس اتے موبائل چھک گھنن اہا نوں؟

نومی: (خاموشی نال سر ہلیندے)

وکیل استغاثہ: کیا توں اے سبھ کج اپنی مرضی نال کیئے؟

ملزم: (چپ کرتے کھڑا ہندے)

وکیل صفائی: می لارڈ، بال بہوں معصوم ہے..... بھانویں جو اوگلی محلے دیاں معمولی وارداتاں

وچ ملوٹ ہے پر جناب والا انھاں وارداتاں دے پچھوں پئے بہوں سارے

ان ڈٹھے ہتھ ہن.....

جج: (پولیس انسپکٹروں مخاطب تھیندے ہوئے)

کیا توں ایس کیس دی تمام تحقیقات مکمل کرتے پیش کیتین؟

انسپکٹر: جی ہا جناب

جج: پر اے کیس ثابت تھیندے اے جو اے بال کلہا انہاں وارداتاں وچ ملوٹ ہے؟

انسپکٹر: دراصل گزارش اے ہے۔ بال کوں رنگے ہتھ نال کچھ لوکاں بزاروچوں

پکڑے، شہادتوں ریکارڈ تے موجود ہن۔

جج: ایس توں پہلے وی ایس علاقے وچ جو وارداتوں تھیں اووی ایس بال نے کیتے ہن؟

اتے انہاں وارداتوں دی برآمدگی وی تھی اے؟

انسپکٹر: نہیں جناب پھلیاں وارداتوں دا ملزم صرف اقرار کریندے برآمدگی صرف ہک

واردات دی تھی اے۔

جج: تے ول پھلیاں وارداتوں دا ذمہ دار کون تھی سگدے؟

انسپکٹر: اصل وچ گاہک اینویں ہے جی..... ایس بال دے پچھوں کجھ پنے جرائم پیشہ لوک

ملوث ہن..... انہاں کوں جلدی گرفتار کر گھنوں۔

وکیل صفائی: جناب والا میں تاں شروع وچ ای ڈسا ڈتا ہی جو اے بال بے قصور ہے۔

جج: تاں وت قصور وار کون ہے؟ تے متاثرہ تریمت کتھاں ہے؟

وکیل صفائی: جی بی کیا توں ایس بال کوں چنگی طراں جانو دی ایس جو ایس بال نعمان عرف نومی

ٹیڈے پرس پھلیا ہی؟

تریمت: جی..... میں اینکوں پچھان دی ہاں ایہو بال ہی جنیں میڈے کول پرس پھلیا

ہائی۔ میں شور مچایا تاں کجھ لوکاں اینکوں ہک گلی دی نکلے توں پکڑیا تے اینکوں

جج: ملزم رشید عرف شیدا اپنی صفائی وچ کیا آہدے؟

نعمان عرف نومی: میں سچ آہداں..... اے میڈی پہلی غلطی ہے

وکیل استغاثہ: توں اے غلطی کیندے آکھن تے کیہتی ہی؟

نومی: ہک ڈینے میں پارک وچ کلبا بیٹھا ہم، اتھا ہیں میکوں کجھ چھو ہر ملے ہن

انہاں میکوں آکھیا جے توں ایہ شرارت کر لیسیں تاں تیکوں انعام ڈیسوں۔

وکیل استغاثہ: کیا توں جانڈیں جو او بال کتھاں راہندن؟

نومی: او میکوں پارک وچ ملے ہن۔

وکیل استغاثہ: جے او بال ہیڈے سامنے آون تاں انہاں کوں سجان گھنیں؟

نومی: جی ہا

جج: (ملزم نعمان نال مخاطب تھی تے) کیا توں اپنی صفائی وچ کجھ بیا آکھیں؟

نومی: میں گھر وچن چاہنداں..... میں بے قصور آں..... قصور وارتاں میڈے امی ابو

ہن او آپت وچ روز، روز لڑدے راہندن۔

جج: آرڈر، آرڈر، وکیل صفائی، وکیل استغاثہ دی بحث اتے ساریاں شہادتوں دے

بعد عدالت ایس نتیجے تے پہنچی ہے ساڈے شہراں دی گلیاں، محلیاں وچ سٹریٹ

کرائم دی تعداد و دھدی پئی ہے اتے بد قسمتی نال نعمان عرف نومی جنیں بال

پولیس دے حوالے کرڈتا۔

انہاں جرائم وچ شامل کیچے ویندن، ایہو جنیں باللاں کوں کہیں ویلھے ملزم اتے کہیں ویلھے مجرم بنایا ویندے۔ پر بدی دی ایس چکڑ دے پچھوں ان ڈٹھے جرائم پیشہ لوک ہوندن، شیدے جنیں باللاں کوں ورغلا یا ویندے۔ شیدے جنیں باللاں دی تعلیم تربیت بہوں ضروری ہے۔ عدالت حکم ڈیندی ہے جو والدین اپنے گھر دے باغ چھوٹیاں چھوٹیاں تلخیاں نال تباہ نہ کرن تعلیم اتے گھر دا پرسکون ماحول ہر بال دا حق ہے۔ عدالت نعمان عرف نوی کوں رہا کرن دا حکم ڈیندی ہے۔

☆☆☆.....☆☆☆☆

انسانی حقوق دا تقدس

ٹیبلیو

- کردار: ہک جماعت دے کمرے وچ بال
 منظر: کلاس روم وچ استاد کوئے نی تے بال شرارتاں کریندے پین۔
 ☆ ہک بال بستہ کچھ وچ پاتے ڈریا ڈریا بیٹھے
 ☆ ہک بال ڈو جھے بال کولوں کھاوون دی کوئی سے کھسن دی کوشش وچ
 ☆ ہک بال ڈو جھے بال دی نقل تے منہ چڑیندا بیٹھے

توں	کل	ہوئے	گذرے
تیں	محل	راج	آج
ہے	ڈاڈھا	وی	ڈاڈھا
حے	ہینھا	شودا	ہینڈ
تدے		ڈاڈھی	ڈاڈھایاں
سڈھے		کیڑی	کیڑی
لومٹر	تے	گڈڑ	ہاتھی
بندر	تے	رچھ	لگڑ
ہن	بیٹھے	کے	راہواں
بڑوں	کے	رل	وانگ
بچوں-	منزل	اپنی	انتاں

لھدن	کتھاں	پیرے	تاں	پودے	کمل	دا	وچ	دے	صحرا
پوندے	گولنھاں	رستہ	تاں	پودے	وتھ	دی	دی	کھن	لھلے
گھبرانڈے	ڈڈا	دل	راہیں	پووے	نہ	رات	وی	اج	اج
پوندے	سوچنھا	پہلے	توں	کرن	پندھ	دا	رووہ	کالے	کالے
ڈسدن	ٹے	دے	ریت	چودھاروں	دے	وتی	ساڈی	ساڈی	ساڈی
پوندے	ڈیکھنھاں	وی	کوں	جیاں	پہلے	توں	لہون	سجھ	سجھ

